

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117010270
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5117010270.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovéj a sudcov JUDr. Eriky Bebčákovej a Mgr. Anny Mihálikovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 7. apríla 2021, o odvolaní prokurátora a obžalovaného Bc. R. X. proti rozsudku Okresného súdu Žilina, sp.zn. 36Tk/1/2017 zo dňa 4.10.2019, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Žilina, sp.zn. 36Tk/1/2017 zo dňa 4.10.2019 vo výroku o uloženom treste odňatia slobody, spôsobe jeho výkonu, treste prepadnutia veci a ochrannom dohľade.

Na podklade § 322 ods. 3 Tr. por., pri nezmenenom výroku o vine a výroku o náhrade škody rozsudku Okresného súdu Žilina, sp.zn. 36Tk/1/2017 zo dňa 4.10.2019,

obžalovaného Bc. R. X., nar. XX.X.XXXX v A., trvale bytom A. č. XXX, okres A.,

o d s u d z u j e :

Podľa § 145 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 21 (dvadsaťjeden) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. obžalovaného Bc. R. X. zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. ukladá obžalovanému trest prepadnutia veci:

- notebook značky ASUS, výrobné číslo - nečitateľné s myšou, zdrojom výrobné číslo 660W9CD068T s USB konektorom na periférne zariadenie,
- notebook značky HP Hewlet Packard, séria 2CE 308 1 D M P, produkčný kód: W3GCHTMXX3-6VC66-2CH73-PGXQC X 16-93645 + batéria + sietový kábel,
- externý hard disk značky WD číslo WXD1A82378284 - USB kábel.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému ukladá ochranný dohľad v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák. obžalovaný bude povinný sa po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody do dvoch pracovných dní dostaviť k probačnému a mediačnému úradníkovi okresného súdu, v ktorého obvode má bydlisko, a následne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka podľa potreby a konkrétneho určenia probačného a mediačného úradníka.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Bc. R. X. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ō v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp.zn. 36Tk/1/2017 zo dňa 4.10.2019 bol obžalovaný Bc. R. X. uznaný vinným v bode 1/ rozsudku z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zák., v bode 2/ z prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., v bode 3/ z pokusu zločinu podvodu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. a v bode 4/ z prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

v bode 1/

dňa 23.05.2016 v čase po 12:23 hod. v priestoroch novobudovanej autoumyvárne na ulici Oceliarska v Žiline, pri jednaní o usporiadaní vzájomných zmluvných vzťahov k pozemkom - parcelám registra „C“ KN č. 3393/19 o celkovej výmere 1122 metrov štvorcových a registra „C“ KN č. 3393/24 o celkovej výmere 1121 metrov štvorcových, všetko zapísané na liste vlastníctva číslo XXXX vedenom pre k. ú. M., nezisteným spôsobom úmyselne usmrtil Ing. N. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. - W., Ul. Z. XXXX/XXU., pričom telo nebohého Ing. N. Y. následne ukryl na neznáme miesto,

v bode 2/

dňa 23.05.2016 v nezistenom čase po 12:23 hod. na presne nezistenom mieste, pravdepodobne však v areáli rozostavanej autoumyvárne na ul. Oceliarska v Žiline stojacom na pozemkoch uvedených v bode 1/, nezisteným spôsobom, proti vôli vlastníka vozidla Ing. N. Y., zmocnil sa jeho kľúčov od tam odstaveného osobného motorového vozidla továrenskej značky BMW 325d, ev. č. ZA-468FY, VIN: WBA3Y71080D155852, striebornej metalízy - svetlej, ktorého hodnota v tom čase bola 26.541,00 € s DPH a s týmto vozidlom neoprávnené, bez súhlasu Ing. N. Y. v čase od 15:57 hod. vykonal jazdu po meste Žilina na trase ul. Oceliarska - ul. Priemyselná - ul. Limbová - ul. Smreková, pričom v čase o 16:09 hod. dňa 23.05.2016 vozidlo zaparkoval na voľnom priestranstve v Žiline, na ul. Smrekovej č. 18, kde bolo vozidlo nájdené, zároveň

v bode 3/

v úmysle získať vlastnícke právo k nehnuteľnostiam pôvodného vlastníka Ing. N. Y. v prospech spoločnosti K & B AUTOUMYVÁREŇ, s.r.o., so sídlom Jesenského ul. 2937/6A, Čadca, IČO: 45 679 533, (t. č. TWERK s.r.o., so sídlom čierne 144, 023 13), ktorej je konateľom, dňa 20.05.2016 v presne nezistenom čase vyhotovil kúpnu zmluvu uzatvorenú medzi predávajúcim Ing. N. Y., a kupujúcim spoločnosťou K&B AUTOUMYVÁREŇ, s. r. o., ktorej predmetom je prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam - parcelám registra „C“ KN č. 3393/19 o celkovej výmere 1122 metrov štvorcových a registra „C“ KN č. 3393/24 o celkovej výmere 1121 metrov štvorcových, evidovaných na liste vlastníctva číslo XXXX v katastri nehnuteľností pre k. ú. M., za kúpnu cenu 1.500,- €, ako aj návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti, a to aj napriek tomu, že Ing. N. Y. nikdy nemal vôľu tieto nehnuteľnosti predať, následne sa nezisteným spôsobom dňa 23.05.2016 v čase po 12:23 hod. na presne nezistenom mieste, pravdepodobne však v areáli rozostavanej autoumyvárne na ul. Oceliarska v Žiline stojacom na uvedených pozemkoch, ktoré mala spoločnosť K & B AUTOUMYVÁREŇ, s.r.o. od Ing. N. Y. prenajaté, zmocnil dokladu totožnosti vydaného na meno Ing. N. Y., číslo P. XXX XXX, a v čase medzi 14:00 hod. až 14:30 hod. sa sám dostavil na Mestský úrad Kysucké Nové Mesto na pracovisko overovania podpisov, kde sa vydával za osobu Ing. N. Y. a predložil za účelom overenia podpisu predávajúceho pracovníčke MsÚ Kysucké Nové Mesto W. E. preukaz totožnosti Ing. N. Y. a dva vopred pripravené exempláre kúpnej zmluvy, následne tieto dva exempláre kúpnej zmluvy, vydávajúc sa za Ing. N. Y. ako predávajúceho, podpísal napodobeninami jeho podpisov, ktoré boli pracovníčkou overovania podpisov vzápätí úradne overené, v nadväznosti na to dňa 30.05.2016 v čase o 14:29 hod. obe takto pripravené kúpne zmluvy doručil spolu s návrhom na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na Okresný úrad Žilina, katastrálny odbor, ul. Andreja Kmeťa 17, kde bol tento návrh zaevidovaný pod číslom V-4565/2016, konanie o návrhu na vklad bolo dňa 30.06.2016 prerušené s tým, že účastníkom konania bola určená lehota 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia na

odstránenie nedostatkov a rozhodnutím Okresného úradu Žilina, katastrálny odbor, zo dňa 19.08.2016, právoplatným dňa 26.09.2016 bolo konanie o návrhu na vklad do katastra nehnuteľností podľa § 31b ods. 1 písm. f) katastrálneho zákona zastavené, v prípade povolenia vkladu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v prospech spoločnosti K&B AUTOUMYVÁREŇ, s.r.o., by vznikla vlastníckovi týchto pozemkov škoda vo výške najmenej 128.680,91 €;

v bode 4/

ako fyzická osoba podnikajúca v oblasti čistenia motorových vozidiel dňa 27.05.2016, v presne nezistenom čase, v dopoludňajších hodinách neoprávnene a bez súhlasu vlastníka osobného motorového vozidla, značka Škoda Octavia Combi, modrej farby EČ - CA 529 BV, ktorého hodnota v tom čase bola 3.083,-€ s DPH, vykonal týmto vozidlom jazdu zo svojej prevádzky na ul. Jesenského 6/A v Čadci do obce Kysucký Lieskovec, pričom vozidlo bolo jeho vlastníkom Y. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX, dňa 26.05.2016,

v čase okolo 18.00 hod., privezené do tejto prevádzky a zverené zamestnancom R. X., len za účelom jeho umytia a tepovania.

Za to bol odsúdený podľa § 145 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 21 (dvadsaťjeden) rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 Tr. zák. uložil obžalovanému trest prepadnutia veci, a to notebook zn. Asus s USB konektorom, notebook značky HP Hewlet Packard s batériou a sieťovým káblom a externý hard disk zn. WD s USB káblom. Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému uložil ochranný dohľad v trvaní 3 (tri) roky. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. je obžalovaný povinný nahradiť škodu poškodenému G. Y. vo výške 550,43,- €.

Po vyhlásení rozsudku, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní dňa 4.10.2019 obžalovaný zahlásil odvolanie voči všetkým výrokom rozsudku. Prokurátor zahlásil odvolanie voči výroku o treste v neprospech obžalovaného a poškodený sa vzdal práva na podanie odvolania.

Dňa 11.1.2020 okresnému súdu bolo doručené odôvodnenie odvolania prokurátora. Odvolanie prokurátor odôvodnil v tom smere, že odvolanie smeruje len proti výroku o treste v neprospech obžalovaného Bc. R. X..

Prokurátor primárne namieta, že súd prvého stupňa nesprávne vo veci videl prevahu poľahčujúcich okolností, keď konštatoval len poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák. a nekonštatoval žiadnu priťažujúcu okolnosť, keď v odôvodnení rozsudku v podstate uviedol, že na priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák. nemožno prihliadať z dôvodu aplikácie tzv. asperačnej zásady v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. Názor súdu prvého stupňa v tomto smere nepovažuje za správny. Podľa jeho názoru v súčasnosti má použitie ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. vplyv už len na zvýšenie hornej hranice trestnej sadzby, pretože trest sa neukladá v hornej polovici takto zvýšenej trestnej sadzby na základe nálezu pléna Ústavného súdu SR ÚS 106/2011, pričom ak by vo veci došlo k prevahe priťažujúcich okolností (k čomu by však v posudzovanom prípade ani nedošlo) v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák., zvyšovala by sa naopak dolná hranica trestnej sadzby. Celkovo teda konštatácia akéhokoľvek počtu priťažujúcich okolností, či už v úrovni rovnajúcej sa konštatovaným poľahčujúcim okolnostiam alebo v počte vyššom nemôže opätovne „zdvihnúť“ hornú hranicu trestnej sadzby, ktorú zvyšuje práve ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák., preto vo veci nemôže ísť o dvojité pričítanie tej istej okolnosti. Jedinou výnimkou, kedy by bolo možné ustanovenie § 38 ods. 4 Tr. zák. neaplikovať za súčasnej aplikácie tzv. asperačnej zásady by bolo ustanovenie § 38 ods. 7 Tr. zák., čo však do úvahy v tejto veci neprichádza z dôvodu, že mala byť správne konštatovaná rovnosť priťažujúcich a poľahčujúcich okolností. Okresný súd teda mal podľa jeho názoru vo výroku o treste konštatovať rovnosť priťažujúcich a poľahčujúcich okolností a trestnú sadzbu v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zák. neupravovať a mal uložiť obžalovanému prísnejší trest. Z tohto dôvodu navrhuje, aby Krajský súd v Žiline v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Žilina zmenil vo výroku o treste tak, že Bc. R. X. uloží prísnejší trest odňatia slobody a ostatné podvýroky z výroku o treste ponechá nezmenené.

Dňa 27.2.2020 súdu prvého stupňa bolo doručené odôvodnenie odvolania obžalovaného podané elektronickými prostriedkami podpísané s kvalifikovaným elektronickým podpisom prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Ing. Martina Chlapíka.

V dôvodoch podaného odvolania uviedol, že konaním na súde prvého stupňa, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku bolo porušené právo obžalovaného na spravodlivé súdne konanie, čiže spravodlivý proces garantovaný článkom 46 ods. 1 Ústavy SR a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a základných slobôd, čo ďalej podrobne odôvodňujú vo svojom odvolaní. Napadnuté rozhodnutie je podľa jeho názoru založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, pretože súd vykonal aj dôkazy čítaním zápisníc o výsluchu svedkov, ktoré boli vykonané ešte pred vznesením obvinenia, teda neboli vykonané kontradiktórnym spôsobom za prítomnosti obvineného alebo jeho obhajcu. V ďalšom konaní mali byť takéto dôkazy procesne nepoužiteľné, a to najmä vzhľadom k tomu, že výsluchy týchto svedkov boli následne zopakované po vznesení obvinenia a mali byť tak vykonané prečítaním na hlavnom pojednávaní len tieto zápisnice o výsluchu svedkov po vznesení obvinenia a na čítanie skôr vykonaných výsluchov svedkov pred vznesením obvinenia nebol žiaden zákonný dôvod. Jedná sa o výsluchy svedkov, R. Q. č.1. 247-250, J. E. č.1. 257-262, J. T. č.1. 271-275, J. K. č.1. 285-288, Ing. K. R. č.1. 303-308, J. U. č.1. 318-321, M. E. č.1. 327-331, Ing. D. J. č.1. 346-349, T. T. č.1. 1081-1084, S. Y. č.1. 372-374, T. H. č.1. 1033-1034, Ing. M. E. č.1. 1041-1044, T. E. č.1. 1831-1832, J. W. č.1. 1840-1842, Mgr. A. O. č.1. 1850-1854, Mgr. D. J. č.1. 1859-1862, S. J. č.1. 1887-1890, V. J. č.1. 1898-1904, JUDr. L. J. č.1. 1914-1918, S. X. č.1. 2127-2130, R. Y. č.1. 2146, V. H. č.1. 2156-2159, M. X. č.1. 2165-2168, J. X. č.1. 2185-2187.

Ďalej uviedol, že jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je aj rovnosť zbraní či príležitostí tak, aby každá zo strán mohla obhajovať svoju vec za podmienok, ktoré ju z pohľadu konania ako celku podstatným spôsobom neznevýhodňujú vo vzťahu s protistranou. Cieľom zásady rovnosti zbraní je potom dosiahnutie spravodlivej rovnováhy medzi stranami sporu. Počas konania pred súdom vznikli vážne pochybnosti o správnosti záverov Znaleckého posudku PhDr. PaedDr. Eriky Strakovej z odvetvia písomoznalectvo a v doplňujúcom znaleckom posudku č. 33/2016. Sama znalkyňa uviedla, že zanedbala a podcenila sporný podpis označený ako SM 3b (podpis Ing. Y. na listine o vzdaní sa odvolania, ktorý dokument mal Ing. Y. podpísať 23.5.2016 v priestore unimobuniiek, a po ktorý tam následne prišiel svedok R.). V oboch prípadoch použila rovnaké prístroje, teda rovnakú optiku, pod ktorou sa jej tento podpis javil najskôr ako kópia, ktorý záver bol vyvrátený znaleckým posudkom kriminalistického ústavu. Zároveň v doplňujúcom znaleckom posudku vôbec neuviedla, že by porovnávala a akým spôsobom porovnávala navzájom sporné podpisy 1, 2, 3 a 3b, napriek tomu vyslovila záver, že by ich mal vyhotoviť identický pisateľ. Sama znalkyňa uviedla pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní, že aj keby bol podpis SM 3b podpisom originálnym, teda nie kópiou, nemohla by sa dopracovať k jednoznačnému nálezu pravosti alebo nepravosti tohto podpisu a v doplňujúcom znaleckom posudku dospela napriek tomu k jednoznačnému záveru. Tieto všetky pochybnosti viedli obhajobu k záveru, že výsledky a závery jej znaleckého posudku sú nesprávne, preto obhajoba navrhla pribrať znalecký ústav za účelom vypracovania kontrolného znaleckého posudku, čo však súd odmietol a obhajoba si tak objednala vypracovanie znaleckého posudku sama, na svoje náklady, pričom znalec JUDr. Kovalický z Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline po prevzatí súdneho spisu zistil, že v spise sa vôbec nenachádzajú porovnávacie materiály, ktoré mala k dispozícii a ktoré mala porovnávať znalkyňa PhDr. PaedDr. Straková, z ktorého dôvodu znalec nemohol vyhotoviť kontrolný znalecký posudok, pričom znalkyňa Straková uviedla, že tieto vrátila ešte počas prípravného konania vyšetrovateľovi. Z uvedeného je zrejmé, že znalkyňa Straková tieto originály porovnávacích materiálov nemala a ani nemohla mať pri vypracovaní doplnku č. 33/2016 k znaleckému posudku, ktorý tak trpí takou závažnou vadou, teda nemá žiadnu výpovednú lehotu. Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný nemohol realizovať svoje práva na obhajobu a nechať si vypracovať svoj súkromný kontrolný znalecký posudok znaleckým ústavom - Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline. Pokiaľ súd na str. 62 napadnutého rozsudku uvádza, že je na zamyslenie prečo obhajoba nenamietala vrátenie originálu porovnávacieho materiálu ešte v prípravnom konaní, ale tieto námietky použila až na hlavnom pojednávaní, tak je zrejmé, že až v priebehu hlavného pojednávania bol vyhotovený doplnok č. 33/2016 k znaleckému posudku, pričom základný znalecký posudok nebol dôvod namietat', keďže riešil podpis Ing. Y. na kúpnej zmluve, ku ktorému sa obžalovaný priznal, že Ing. Y. podpísal obžalovaný. Avšak v konaní pred súdom znalkyňa v doplnku ku znaleckému posudku riešila podpis Ing. Y. na listine vzdanie sa odvolania, ktorú mal Ing. Y. podpísať v inkriminovaný deň dňa 23.5.2016 (kedy mal byť údajne zavraždený) v priestoroch unimobuniiek autoumyvárne, o čom je obžalovaný absolútne presvedčený, že túto listinu podpísal práve Ing. Y.. V ďalšej časti odôvodnenia odvolania obžalovaný poukazuje na ustanovenie

§ 168 ods. 1 Tr. por. a náležitostí odôvodnenia rozsudku, teda v zmysle zákonného ustanovenia, ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov najmä ak si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Odôvodnené musia byť aj ďalšie výroky, ak ich rozsudok obsahuje. Do práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru a z neho vyplývajúcej judikatúry ESLP patrí, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené a presvedčivé. Podľa názoru obhajoby z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že prvostupňový súd prakticky doslovne prevzal a v podstate okopíroval záverečnú reč prokurátora uvedenú na hlavnom pojednávaní dňa 4.10.2019 a v zápisnici z tohto pojednávania, ako aj závery a názory znalkyne PhDr. Moniky Navrátilovej z odboru klinická psychológia dospelých z jej znaleckého posudku. Súd v podstate okopíroval a prispôbil záverečnú reč prokurátora svojmu zhodnoteniu veci. Takýmto postupom súdu v odôvodnení rozhodnutia absentuje základná zákonná požiadavka na to, že súd mal povinnosť uviesť, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ak si navzájom odporujú.

K napadnutým výrokom vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozhodnutia obžalovaný trvá na tom, že vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní nebolo preukázané, že by sa obžalovaný dopustil skutku pod bodom 1/ rozsudku, právne kvalifikovaného ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. na tam uvedenom skutkovom základe. Teda nebolo preukázané, že by sa takýto skutok niekedy stal a obžaloba tak neuniesla dôkazné bremeno, čo sa týka viny obžalovaného za tento skutok. Čo sa týka objektu v predmetnej veci do dnešného dňa nebolo telo Ing. Y. nájdené, a teda nebolo preukázané, či je vôbec mŕtvy (za mŕtveho dokonca do súčasnosti ani nebol vyhlásený) a prípadne, čo by malo byť príčinou jeho smrti. Ako je z predmetnej veci zrejmé, zo skutkovej vety napadnutého rozsudku obžalovaný mal údajne nezisteným spôsobom usmrtiť Ing. Y., pričom tento nezistený spôsob zostal nezisteným a nebol preukázaný počas celého dokazovania na hlavnom pojednávaní až do vyhlásenia rozsudku. Z uvedeného je zrejmé, že v danom prípade nie je splnená požiadavka obligátneho znaku skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu vraždy, a to objektívnej stránky, keďže nebolo preukázané a dokázané akým konaním obžalovaného mal byť spôsobený následok - prípadná smrť Ing. Y. a už vôbec nie kauzálny nexus, t.j. príčinná súvislosť medzi konaním obžalovaného a prípadnou smrťou Ing. Y. Obžalovanému ako prípadnému subjektu - páchatelovi nebola vina preukázaná, a keďže prípadné konanie obžalovaného spôsobiť smrť Ing. Y. nebolo žiadnym spôsobom preukázané a dokázané, absolútne nemožno dospieť k záveru, či obžalovaný konal v priamom alebo nepriamom úmysle usmrtiť iného, čiže nie sú naplnené obligátne znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu vraždy, a to subjektu a subjektívnej stránky. Zo žiadneho dôkazu vykonaného na hlavnom pojednávaní nevyplýva a nie je preukázané, že by Ing. Y. mal byť usmrtený v priestoroch novo vybudovanej autoumyvárne na Oceliarskej ulici v Žiline, ani to, že sa tak malo stať pri jednaní o usporiadaní vzájomných zmluvných vzťahov k pozemkom a už vôbec nie, že by mal obžalovaný telo Ing. Y. ukryť niekde na neznáme miesto. V ďalšej časti obžalovaný poukazuje na časové súvislosti podľa rozhodnutia súdu prvého stupňa, kedy malo dôjsť k usmrteniu Ing. Y., a to dňa 23.5.2016 okolo 12.30 hod., presnejšie v čase po 12.23 hod. Uvedené rovnako nebolo v konaní preukázané. V deň, keď malo dôjsť k údajnému spáchaniu zločinu vraždy v priestoroch autoumyvárne na ulici Oceliarskej sa pohybovalo množstvo ďalších ľudí, boli tam zamestnanci, bol tam voľný prístup, čiže je vylúčené, aby v takom krátkom časovom úseku zhruba 4 minúty malo dôjsť k prípadnému usmrteniu a následnému prípadnému ukrytiu jeho tela, pretože obžalovaný preukázateľne opustil pozemok autoumyvárne v čase o 12.46 hod. tak, ako to vyplýva z kamerového záznamu, to znamená, že od údajného zavraždenia Ing. Y. o 12.27 hod. mal do 12.46 hod. čas 19 minút na to, aby ukryl telo Ing. Y. do suda ako to tvrdí súd prvého stupňa, resp. obžaloba, vyniesol všetky veci z priestorov unimobuniek, vytrhol z jednej miestnosti linoleum, následne premiestnil veci nazad do miestnosti unimobuniek a zahladil všetky stopy tak, že sa nenašla ani jedna jediná stopa, ktorá by preukazovala vraždu v priestoroch unimobuniek a rovnako si nikto nič nevšimol, čo je absolútne nereálny priebeh skutkového deja. Záver súdu, že telo nebohého Ing. Y. bolo ukryté v 200 litrovom sude nie je preukázaný žiadnym dôkazom a čo sa týka vyšetrovacieho pokusu obžaloby figurant dobrovoľne a sám sa umiestnil do tohto suda, pričom svoje telo poskladal dobrovoľne a sám, tak aby sa do tohto suda zmestil, naopak fotodokumentácia obhajoby preukazuje, že iný človek približne rovnakej veľkosti sa do takého suda nezmesť. Je veľmi ťažké si predstaviť, že by jeden človek manipuloval s takýmto sudom, pokiaľ je naplnený ukrytým telom, človek váži do 100 kg a nemá žiadne úchyty na uchopenie a manipuláciu. K pohybu Ing. Y. na pozemku autoumyvárne v kritickom čase a k lokalizácii telefonických hovorov obžalovaný poukazuje na to, že Ing. Y. prišiel

na pozemok autoumyvárne o 12.23 hod. a telefonoval, telefón bol v čase o 12.48, teda už po údajnej smrti Ing. Y. lokalizovaný na ulici Kragujevskej v Žiline a následne o 13.01 hod. na ulici Sládkovičova v Kysuckom Novom Meste, pričom obžalovaný tak, ako to preukazuje videozáznam z kamery spoločnosti Drevoindustria odišiel z autoumyvárne o 12.46 hod., čo absolútne vyvracia záver súdu prvého stupňa o tom, že by telefón Ing. Y. kopíroval pohyb telefónu obžalovaného. Pokiaľ bol lokalizovaný telefón Ing. Y. v Kysuckom Novom Meste približne v rovnakom čase ako telefón obžalovaného, tu je potrebné poukázať na to, že telefón obžalovaného bol lokalizovaný na ulici Klementisovej o 13:31:54 a telefón Ing. Y. na ulici Sládkovičovej 13:30:30, čo je úplne na opačnom konci mesta. Podstatná je tiež skutočnosť, že v priestoroch autoumyvárne a unimobuniiek sa pohybuje svedok R. cca o 14.00 hod., ktorý komunikuje s obžalovaným, tieto unimobuniky sú voľne prístupné, v podstate celé prejde a zoberie si odtiaľ písomnosť, po ktorú tam prišiel. Svedkovia E., T. a K. si dokonca ani nevšimli pohyb svedka R. na pozemku a z pozemku. Z výpovede svedkyne J. - svokry obžalovaného, ktorá sa vyjadrovala ku skutočnosti tzv. kopáčskeho náradia, ktoré mal mať obžalovaný u seba a prekladať ho z motorového vozidla Škoda Octavia do motorového vozidla VW Polo, na ktorom prišli pre neho do obce X. S. svedkovia X. a X., táto uviedla, že náradie si priviezol jej zať - obžalovaný kvôli práci v jej záhrade. Výpoveď tejto svedkyne súd prvého stupňa prakticky odignoroval a k týmto sa vôbec nevyjadril, ako aj k iným dôkazom svedčiacim v prospech obžalovaného. Je teda zrejmé, že v predmetnej veci neexistuje žiaden priamy dôkaz, ktorý by mal usvedčovať obžalovaného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa bodu 1/ rozsudku. Obhajoba v tomto smere poukazovala na prezumpciu neviny a tomu zodpovedajúcu judikatúru, či už Najvyššieho súdu SR alebo vychádzajúcu z článku 6 Dohovoru, kde je prezumpcia neviny zakotvená v rámci princípu na spravodlivé súdne konanie. Poukazujú pritom na zásadu, že obžalovaný nie je povinný preukazovať svoju nevinu, ale naopak, musí mu byť preukázaná jeho vina, a to bez akýchkoľvek pochybností a možností pripustenia akéhokoľvek iného záveru. Obžaloba sa v danom prípade obmedzila počas celého hlavného pojednávania a vykonávaného dokazovania na ňom na preukazovanie toho, že obžalovaný nehovorí pravdu, ale klame, pričom neunesla absolútne dôkazné bremeno v tom ako malo vlastne ku skutku dôjsť, kde a kedy a akým aktívnym konaním obžalovaného mal byť Ing. Y. usmrtený, prípadne či existuje medzi konaním obžalovaného a prípadnou smrťou Ing. Y. nejaká príčinná súvislosť. K bodu 2/ rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, že sa mal zmocniť cudzieho motorového vozidla väčšej hodnoty v úmysle prechodne ho používať, vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní nebolo preukázané, že by sa obžalovaný dopustil tohto skutku. O tom, že sa obžalovaný nedopustil tohto skutku svedčia vykonané dôkazy, a to výpoveď svedka H., ktorý videl osobu, ktorá vystúpila z motorového vozidla BMW na sídlisku Solinky v Žiline, pričom tento svedok pri rekognícii označil úplne inú osobu ako obžalovaného a popis osoby nie je kompatibilný s osobou obžalovaného. Rovnako skúmanie pachových stôp a výsledok tohto skúmania nepreukázal, že by sa obžalovaný nachádzal vo vozidle a toto dovezol na sídlisko Solinky v Žiline. Ani zo znaleckého posudku vypracovaného KEÚ PZ nemožno ustáliť, že stopa č. 13, a to izolovaná DNA mužského pôvodu sa nezhoduje s osobami, ktoré používali predmetné vozidlo a ani sa nezhoduje s osobou obžalovaného, z čoho je zrejmé, že vo vozidle sa nachádzala úplne iná osoba ako obžalovaný. K jednotlivým nepriamym dôkazom, ktoré vyvracajú vinu obžalovaného a pripúšťajú aj iné možné závery, okrem záveru súdu prvého stupňa, poukazujú na výpovede svedkov Q., E., T., R., E., F., N., J., H., Y., H., X., F., H., U., D.. Svedok Q. vo svojej výpovedi potvrdil, že telefonický rozhovor s Ing. Y. dňa 23.5.2016 o 12.24 hod. trval asi 2 minúty a mal pocit, že je niekde v kaviarni alebo v reštaurácii, nakoľko registroval nejaký hluk ľudí, prišlo mu to najskôr, že by mali byť niekde v reštaurácii alebo v kaviarni. Pokiaľ bol s Ing. Y. v priestoroch autoumyvárne obžalovaný, tak boli tam len spolu sami dvaja, nik iný, žiadny ľudia tam neboli, žiaden hluk, žiadna vrava ľudí, čo potvrdil rovnako vo svojej výpovedi svedok E., že videl obžalovaného s Ing. Y. samých dvoch. Takže, keď Ing. Y. náhle ukončil hovor so svedkom Q., nemohol byť s obžalovaným ale bol už niekde inde a nie v priestoroch autoumyvárne. Ďalej Svedok E. podľa obhajoby vypovedal určitým spôsobom, pričom z výpovede tohto svedka obhajoba uzatvára, že svedok E. nevidel, kedy vychádzal obžalovaný spolu s Ing. Y. a kedy vychádzali z unimobuniiek v areáli autoumyvárne. Svedok E. potvrdil, že si počas dňa nevšimol na obžalovanom nič podozrivé, nič nezvyčajné, nevidel obžalovaného manipulovať s väčšími predmetmi a nepočul žiadne zvuky, ktoré by nasvedčovali nejakému fyzickému násiliu. Obdobne svedok T. si nevšimol nič podozrivého na správaní sa obžalovaného. Potvrdil, čo uviedol svedok E.. Nevšimol si počas celého dňa žiadny krik, zápas, konflikt, ani nič nezvyčajné. Z výpovede svedka R. vyplýva, že si všimol rozdielnosť podláh, keď bol pre papier, ktorý mu nechal v unimobunke obžalovaný dňa 23.5.2016 o 14.04 hod. Obhajoba poukazuje na časové súvislosti, keď podľa ich názoru mal obžalovaný čisto teoreticky 19 minút na to, aby údajne usmrtil Ing. Y., zbavil sa tela, vyniesol všetky veci z jednej miestnosti unimobuniky niekam von, nie do druhej miestnosti, lebo tá bola plná vecí, vytrhal linoleum v celej miestnosti, niekde sa zbavil tohto linolea, nanosil všetky veci

naspäť a ešte zašľapal koridor medzi vstupnými dverami a dverami susednej miestnosti, aby to vyzeralo tak, ako na fotografiách na č.l. 453, pričom pracovníci firmy ELLI nič také nevideli a mali prístup do všetkých priestorov autoumyvárne. Opätovne obhajoba zdôrazňuje, že z výpovedí všetkých svedkov, ktorí sa nachádzali na pozemku autoumyvárne, a ktorí tam videli pohybovať sa obžalovaného a Ing. Y., resp. aj svedok R., ktorý tam bol po odchode obžalovaného nevideli a nepočuli absolútne nič, čo by nasvedčovalo akémukoľvek fyzickému násiliu, alebo čokoľvek nezvyčajné, čo by ich mohlo upozorniť na nejaké násilie alebo nejaký protiprávny čin. Ani svedok E. si na obžalovanom nevšimol žiadnu zmenu v správaní po 23.5.2016. Popísal sklad unimobuniiek, popísal aké 200 litrové sudy sa tam nachádzali, obžalovaného hodnotil, že je to človek, ktorý ho platí vždy načas, keď sa na niečom dohodli. Vždy to platilo, je to kľudný človek, nemá agresívnu povahu. Rovnako si nevšimol v unimobunkách žiadne stopy po zápase. V priebehu dňa mohol do unimobuniiek hocikto vstúpiť. Tento svedok tiež potvrdil, že keď sa robilo v Žiline, tak sa náradie veľakrát zobralo z Čadce. Z uvedeného je zrejmé, že s týmto náradím sa stále niečo robilo a bolo premiestňované ako tomu bolo aj v prípade, keď bol obžalovaný u svokry F. J., tak to náradie zobral od svokry, lebo ho potreboval v A.. Uvedené potvrdila aj svedkyňa F. J.. V ďalšej časti obhajoba hodnotí výpovede svedkov H. F., U. N., Y. J., svedka Y., T. H., pričom osobitne je potrebné zdôrazniť výpovede svedka W. H. ako muža, ktorý videl osobu - muža, ktorá odparkovala auto Ing. Y. na ulici na sídlisku Solinky dňa 23.5.2016. Svedok obžalovaného neopoznal, pričom ale popísal, že takýto nejaký typ to auto odparkoval a popísal toho človeka ako vyššieho, silnejšieho, vyšportovaného chlapa s blond vlasmi alebo bledými krátkymi vlasmi. Z uvedenej svedeckej výpovede, ako aj rekognície vyplýva, že motorové vozidlo BMW Ing. Y. priviezla na sídlisko Solinky v Žiline dňa 23.5.2016 úplne iná osoba ako obžalovaný. Svedok Y. potvrdil vo svojej výpovedi, že obžalovaný za ním prišiel 27.5.2016 okolo 10.00 hod., pričom náhradný diel stihol aj objednať a musel volať dodávateľovi spoločnosti DARMA ešte v čase pred 10.30 hod., aby mu bol diel dodaný v čase o 11.30 hod. K prerazeniu olejovej vane svedok uviedol, že napríklad na krivej ceste mohlo pod auto niečo spadnúť a pod., teda mohlo dôjsť k jej poškodeniu aj počas jazdy. Svedok T. H. uviedol, že auto aj s poškodenou olejovou vaňou, keby sa spustilo bez zaradenia prevodového stupňa niekde z vyššieho kopca, tak by mohlo pokračovať v jazde bez zadretia motora. Svedok J. X. uviedol, že keď prišiel do Kysuckého Lieskovca a videl obžalovaného stáť pri Octavii, tak mal na sebe čisté nové veci a nebol špinavý, ani zablatený. K časovým nezrovnalostiam v priebehu dňa 27.5.2016 ako ich uviedol svedok X., je potrebné poukázať na to, že svedok Y. potvrdil vo svojej výpovedi, že už s odtiahnutým autom obžalovaný prišiel ku nemu do servisu okolo 10.00 hod. doobeda, lebo najneskôr do 10.30 hod. musel objednať náhradný diel, ktorý aj objednal, pričom svedok X. vypovedal, že len okolo 10.00 hod. ho obžalovaného vedúca poslala do Kysuckého Lieskovca, čo nemôže byť pravda. Obhajoba predložila do spisu listinný dôkaz výpis z Google maps, z ktorého vyplýva, že cesta z Čadce z autoumyvárne do Kysuckého Lieskovca je v dĺžke 17 km a trvá približne 20 minút. Takže obžalovaný, keď odchádzal z Čadce okolo 08.00 hod., o 8.20 hod. bol v Kysuckom Lieskovci pri účtovníčke, kde zistil, že nemá olej, tak prešiel nejakých 100 metrov k domu svokry F. J., čo bolo asi o 8.30 hod. odkiaľ hneď telefonoval z telefónu manželkinej babky T. K. do autoumyvárne v Čadci, aby vedúca poslala niekoho na aute pre obžalovaného. Zamestnanci, keď prišli bolo asi 08.50 hod., preložili spolu s obžalovaným náradie a išli s Volkswagen Polo, čo trvalo znova 20 minút a bolo 09.10 hod. Potom obžalovaný zobral zamestnanca X. a obžalovaného Octaviu a išli spoločne do Kysuckého Lieskovca odtiahnuť poškodenú Octaviu, kde prišli približne o 09.30 hod., zapli pokazené auto a odťahovali ho 25 kilometrov bočnými ulicami do obce Svrčinovec, keďže rýchlejšie sa ani nedalo, čo je pri rýchlosti cca 30-40 kilometrov asi 45 minút. V Svrčinovci boli asi o 10.15 hod., čo zodpovedá tomu, ako vypovedal svedok Y. a H., že tam prišli okolo 10.00 hod. Z toho vyplýva, že obžalovaný bol v X. S. 27.5.2016 medzi 8.30 až 8.50 hod., čo je 20 minút, kedy čakal na svojich zamestnancov, kým ho prídu odtiahnuť. Počas tých 20 minút zobral obžalovaný náradie z prístrešku svojej svokry F. J., doniesol ho k pokazenému autu, zobral z garáže tri alebo štyri litre oleja, ktoré naliať do pokazenej Octávie, ktorý však vytekol dole na cestu. To bolo tých 20 minút, ktoré obžalovaný strávil pri pokazenom aute a nemal vonkoncom žiaden čas na zahladzovanie stôp, nevedno však akých, keďže žiadne, ktoré by mal zahladzovať, neboli v konaní preukázané. Svedok U. F. vo výpovedi uviedol, že v čase, kedy bol obžalovaný preukázateľne mimo priestoru autoumyvárne dňa 23.5.2016, tak sa tam pohybovali nejaké dve neznáme osoby a bolo tam odstavené aj cudzie auto. Svedok J. H. vo svojej výpovedi uviedol, že sa pohyboval v tesnej blízkosti areálu autoumyvárne a bol len 5 metrov od unimobuniiek, pričom vyhlásil, že si nevšimol žiadnu hádku, žiadne rýchle pohyby, nič podozrivé nezaregistroval. Svedok J. U. potvrdil, že v priestoroch unimobuniiek a na autoumyvárni v zadnej časti alebo v tej druhej miestnosti bolo linoleum svetlej farby a v tej prvej miestnosti bolo niečo tmavšie. Ďalej uviedol, že do tých unimobuniiek chodil už od roku 2015, pričom stále registroval rovnakú podlahu. To znamená, že podlaha v unimobunkách je v takom stave ako bola v roku 2015. Svedok H. D. potvrdil, že linoleum v unimobunkách sa vytrhalo pri základných úpravách pozemku

ešte pred tým ako bola vybudovaná autoumyváreň. Svedok H. X. vo výpovedi uviedol, že keď prišiel s kolegom X. do Lieskovca dňa 27.5.2016 k pokazenému autu, obžalovaný ich čakal pri plote, telefonoval, stál tam opretý, bol v pohode, naložil veci, žiaden stres. Zhodne ako svedok X. uviedol, že obžalovaný nebol zablatený alebo špinavý. K prekladaniu náradia z jedného auta do druhého podľa obžalovaného došlo tak, že keď zistil, že má pokazené auto, tak toto odstavil k svokrinmu domu, naložil tam náradie, telefonoval vedúcej nech pošle jedného zamestnanca so Škodou Octavia obžalovaného, aby ho prišiel odtiahnuť. Obžalovaný mal pôvodne v pláne, že príde so Škodou Octavia jeden zamestnanec, naloží to náradie, ktoré mal schované u svokry a pôjdu cez Čadcu do Svrčinovca opraviť olejovú vaňu a po ceste odloží to náradie v Čadci v autoumyvárni. Nakoľko prišli len dvaja zamestnanci s Volkswagen Polo, ktoré nemôže ťahať väčšiu Octaviu, tak obžalovaný to náradie preložil do poľa a išli spolu na autoumyváreň do Čadce, kde náradie obžalovaný vyložil a tým pádom nemusel potom pri ťahaní pokazenej Octavie zachádzať mimo trasu, odbočovať a zdržiavať sa a mohol ísť odťahovaným autom už priamo do servisu, kde ho dal opraviť.

V ďalšej časti odôvodnenia odvolania obžalovaný uviedol, že k znaleckému posudku znalkyne PhDr. Moniky Navrátilovej z odvetvia klinická psychológia dospelých a jej výsluchu na hlavnom pojednávaní zaujal už svoje stanovisko krajský súd, ktorý vo svojom rozhodnutí o prepustení obžalovaného z väzby z 28.8.2017 uviedol, že z rozsiahleho vyjadrenia znalkyne je okrem iného zistiteľné, že obžalovaný je osobnosť psychologicky silná, odolná, determinovaná húževnatosťou a ambicióznosťou. Nie je recidivistom a nie je človek s ľahko aktivovateľnou agresivitou. Zo znaleckých posudkov KEÚ PZ Slovenská Ľupča z odvetvia Kriminálna biológia a genetická analýza zo dňa 10.8.2016 vyplýva, že nebolo preukázané, že by sa akákoľvek stopa Ing. Y. nachádzala vo vozidle obžalovaného, teda nebolo preukázané, že by sa Ing. Y. mal nachádzať v tomto vozidle. Zo znaleckého posudku KEÚ PZ Slovenská Ľupča z odvetvia Kriminálna biológia a genetická analýza zo dňa 30.9.2016 vyplýva, že nebolo preukázané, že by sa akákoľvek stopa Ing. Y. nachádzala vo vozidle poškodeného svedka X., ktoré obžalovaný neoprávnene použil na jazdu dňa 27.5.2019. Zo znaleckého posudku KEÚ PZ zo dňa 3.8.2016 z odvetvia Kriminálna biológia a genetická analýza vyplýva, že vo vozidle BMW Ing. Y. bola izolovaná stopa č. 13, ktorá hovorí o tom, že táto stopa patrí nejakej osobe mužského pohlavia, ale nie je to osoba oprávnených užívateľov vozidla Ing. Y. a nezhoduje sa ani s DNA obžalovaného. Z odborného vyjadrenia znalca Ing. Jána Závodného, PhD., č. 23/2016 z odboru Doprava cestná, odvetvie Technický stav cestných vozidiel zo dňa 28.10.2016 vyplýva, že k poškodeniu vozidla poškodeného X. došlo pri pomalej jazde a pri miernom otáčaní doľava. K úplnému vyčerpaniu oleja by došlo po prejdení 18 km (z autoumyvárne v Čadci do Kysuckého Lieskovca je to vzdialenosť 17 km, a teda by nedošlo ani k úplnému vytečeniu oleja). K vytečeniu oleja by došlo asi za 18 minút a cesta trvá približne 20 minút z Čadce do Kysuckého Lieskovca. K týmto záverom znalca je potrebné dodať, že automobil svedka poškodeného X. bol naštartovaný ráno, mal studený motor aj studený motorový olej a tento pokus sa vykonal s horúcim olejom, ktorý keď je teplý, pretečie rýchlejšie. Obhajoba dáva do pozornosti aj obdobné prípady a menovite na ne poukazuje so záverom, že v obdobných veciach súdy rozhodujú rovnako. K trestu prepadnutia veci podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ktorým súd uložil obžalovanému prepadnutie veci, a to dvoch kusov notebookov a externého hard disku bolo zo strany súdu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvedené len to, že z vykonaného dokazovania bolo bez pochybností preukázané, že tieto veci boli použité na spáchanie trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. Nie je teda zrejmé, z ktorých konkrétnych dôkazov takýto záver súdu vyplýva a akým spôsobom mali predmetné veci byť použité na spáchanie trestného činu podvodu.

Na základe uvedeného preto navrhuje, aby odvolací súd podľa § 322 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Žilina, sp.zn. 36Tk/1/2017 zo dňa 4.10.2019, obžalovaného oslobodil spod bodu 1/ obžaloby z dôvodu, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by sa tento skutok vôbec stal, rovnako navrhuje, aby odvolací súd obžalovaného oslobodil aj zo skutku pod bodom 2/ obžaloby, pretože vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by obžalovaný spáchal tento skutok. Čo sa týka skutkov pod bodmi 3/ a 4/ obžaloby, ku ktorým sa obžalovaný priznal a svoje konanie oľutoval, navrhuje, aby pri ukladaní trestu za tieto trestné činy bolo zohľadnené, že pred ich spáchaním obžalovaný viedol riadny bezúhonný život a k týmto sa priznal a tieto oľutoval. Obžalovaný má stále bydlisko, manželku, dve maloleté deti, žije usporiadaným rodinným životom, podniká, má pravidelný príjem finančných prostriedkov. V mieste jeho bydliska je jeho pôsobenie vnímané ako aktívne, pozitívne charakterové vlastnosti využíval na všeobecný prospech obyvateľov obce, kde nemal žiadne konflikty. Viedol a vedie pokojný a bezproblémový rodinný život. Má za to, že už pobyt vo väzbe v dĺžke 13 mesiacov v tejto veci bol pre obžalovaného dostatočným poučením, aby sa vyvaroval akéhokoľvek protiprávneho konania, navrhuje preto, aby odvolací súd za skutky pod bodmi 3/ a 4/ obžaloby uložil obžalovanému podmienkový trest odňatia slobody.

Dňa 11.3.2020 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie príslušného prokurátora k písomným dôvodom odvolania obžalovaného.

Z obsahu vyjadrenia prokurátora k odvolaniu obžalovaného primárne vyplýva, že zotrúva na hodnotení dôkazov prezentovaných v jeho záverečnej reči na hlavnom pojednávaní a má za to, že aj súd prvého stupňa vyhodnotil tieto dôkazy objektívne a nie je na škodu veci, že sa stotožnil s hodnotením dôkazov prokurátorom ako sa to snaží podsúvať obžalovaný vo svojom odvolaní. Celkovo pri pohľade na dôvody jeho odvolania je možné konštatovať, že nejde o odvolacie námietky spôsobilé zvrátiť odsudzujúci rozsudok súdu prvého stupňa aj vo vzťahu k bodom 1/ a 2/ rozsudku napadnutého odvolaním.

Ďalej prokurátor uviedol okolnosti a argumenty podstatné pre hodnotenie odvolacích námietok a demonštruje, že takto podané odvolanie obžalovaného nie je možné považovať za dôvodné.

Nedôvodná je odvolacia námietka obžalovaného, že súdom prvého stupňa neboli vykonané dôkazy zákonným spôsobom, keď boli prečítané zápisnice o výsluchu svedkov pred vznesením obvinenia. Ide o dôkazy vykonané plne v súlade so zákonom, prečítané v zmysle ustanovenia § 263 ods. 1 Tr. por., pričom tieto svedkovia boli vypočutí aj po vznesení obvinenia a obhajoba mohla dosiahnuť ich predvolanie takisto v konaní pred súdom. Nie je možné konštatovať akékoľvek porušenie zákona týmto postupom, takisto ani porušenie ustanovenia článku 6 ods. 3 písm. d) Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Je zjavné, že výpovede svedkov pred vznesením obvinenia sú čerstvé vo vzťahu ku skutku a v zásade tieto výpovede bývajú aj obsahovo bohatšie. Kontradiktórnosť nemožno vykladať tým spôsobom, že použiteľná v konaní pred súdom je len tá časť dokazovania, kde sa obhajca alebo obvinení zúčastnili. Ako príklad uvádza výpovede svedka Q.. Názor obhajoby o nepoužiteľnosti úkonov vykonávaných pred vznesením obvinenia nemá oporu v žiadnej rozhodovacej činnosti ESĽP. Pokiaľ ide o právo na kritickú previerku výpovede svedka vyplývajúce z článku 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru, ESĽP už takmer konštantne judikuje, že toto právo je zachované ak má obhajoba príležitosť vypočúvať svedka aspoň raz počas konania, prednostne v konaní pred súdom. Dohovor nebráni použitiu výpovedi z prípravného konania za predpokladu, že práva obhajoby boli rešpektované. Práva obhajoby sú obmedzené v rozsahu, ktorý je nezlučiteľný s článkom 6 Dohovoru vtedy, ak je odsúdenie založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na výpovediach svedkov, ktorých obvinený nemal možnosť vypočúvať, či už v konaní pred súdom alebo vo fáze vyšetrovania (viď napríklad Caka proti Albánsku, č. sťažnosti 44023/02, odsek 102).

Tento základný princíp testu spravodlivosti procesu vo vzťahu k tzv. kontradiktórnosti konania platil do rozhodnutia Veľkej komory ESĽP vo veci Al Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu z 15.12.2011 (tiež s určitými odchýlkami).

Jeho konkrétnejšia špecifikácia spočívala v nasledujúcich bodoch:

- prípustnosť dôkazov sa riadi vnútroštátnym právom a je na vnútroštátnych súdoch, aby zhodnotili dôkazy pred nimi vykonané,
- dôkazy sa normálne majú vykonať na verejnom pojednávaní za prítomnosti obvineného a s prihliadnutím na kontradiktórnú povahu sporu. Z tohto princípu existujú výnimky, ktoré ale nemôžu ohroziť práva obhajoby. Všeobecne platí, že odseky 1 a 3d článku 6 vyžadujú, aby obžalovaný mal adekvátnu a vhodnú možnosť spochybníť svedkov a klásť svedkom otázky v momente, keď vypovedajú alebo v neskoršom štádiu konania;
- za niektorých okolností môže byť pre súdy nevyhnutné, aby sa uchýlili k použitiu výpovedí počas vyšetrovacej fázy konania. Ak obvinený mal dostatočnú a adekvátnu možnosť spochybníť tieto výpovede, či už vtedy, keď boli urobené alebo neskôr, ich použitie sa neprieči zárukám článku 6 ods. 1, ods. 3 písm. d). Práva obhajoby sú obmedzené v rozsahu, ktorý je nezlučiteľný s požiadavkami článku 6 len vtedy, ak je odsúdenie výlučne alebo v rozhodujúcej miere (tzv. sole or decisive rule) na výpovediach svedka, ktorého obvinený nemohol vypočúvať alebo dať vypočuť, či už počas vyšetrovania alebo súdneho pojednávania. V rozhodnutí Veľkej komory Al Khawaj a Tahery proti Spojenému kráľovstvu súd pravidlo výlučného alebo rozhodujúceho dôkazu modifikoval a za výnimočných okolností pripustil aj odsúdenie založené výlučne alebo do rozhodujúcej miery na výpovedi svedka, ktorého obvinený nemohol vypočúvať ak boli poskytnuté osobitné procesné záruky.

S odkazom na vyššie uvedenú judikatúru zdôrazňuje, že vo veci vypočutých svedkov mala obhajoba príležitosť ich vypočúvať a túto príležitosť aj v podstatnej miere využívala už v prípravnom konaní. Z uvedeného vyplýva, že aj použitie výpovedí týchto svedkov z fázy trestného konania spred vznesenia obvinenia je plne v súlade so zákonom a Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

K odvolacím námietkam ohľadne rovností zbraní pri vypracovaní a doplnení písomoznaleckého posudku je potrebné uviesť, že tieto práva boli plne zachované, obhajoba mohla vypracovať znalecký posudok,

napadnúť a spochybňovať ho, čo aj činila. Porovnávací materiál už nie je súčasťou žiadneho vyšetrovacieho spisu, slúžil ako základ pre vypracovanie znaleckého posudku a nie je žiadny dôvod, aby akýkoľvek porovnávací materiál bol archivovaný v spise, pričom je pravdou, čo uvádza súd prvého stupňa, že obhajoba túto okolnosť spochybňovala až v konaní pred súdom. Od fázy prípravného konania obhajoba mala vedomosť, že v prvom kroku bol znalkyňou nesprávne druhý údajný podpis vyhodnotený ako xerografická kópia a pokiaľ teda obžalovaný trvá na tom, že ide o pravý podpis Ing. Y., mohla a mala obhajoba jeho znalecké skúmanie možnosť zabezpečiť už skôr, a nie až po doplnení znaleckého dokazovania znalkyňou. Najpodstatnejšie však je, že o správnosti záverov znalkyne o nepravosti podpisov Ing. Y. na predmetnom doklade nie je žiadny dôvod pochybovať ako správne uvádza súd prvého stupňa samozrejme okrem subjektívnej nespokojnosti obžalovaného s výsledkami znaleckého dokazovania.

Pokiaľ ide o to, že súd prvého stupňa oprel svoje hodnotenie dôkazov rozsudku o záverečnú reč prokurátora, tu je potrebné uviesť, že toto predsa samo osebe nemôže znamenať absenciu, resp. nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku. Podotýka, že súd hodnotil dôkazy, resp. ich vzťah k rozhodnutiu o vine obžalovaného už aj v predchádzajúcich častiach rozsudku ako na to obžalovaný poukazuje v podanom odvolaní, teda aj pred stranou 50 odôvodnenia rozsudku. To, že v závere rozsudku sa súd stotožnil s úvahami prokurátora v záverečnej reči a tieto do odôvodnenia prevzal, nemôže znamenať nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku, pretože v ňom neabsentujú úvahy, ktorými sa súd pri hodnotení dôkazov spravoval, takisto je zrejmé, ktoré skutočnosti považoval za dokázané a toto je v odôvodnení rozsudku veľmi podrobne uvedené. Súd sa naopak veľmi podrobne vyporiadal s obhajobou obžalovaného aj s tým prečo odmietol vykonať ďalšie dôkazy.

Prokurátor krajskej prokuratúry sa nestotožňuje s odvolacou námietkou, že obžaloba neunesla dôkazné bremeno, že absentuje objektívna stránka žalovaného trestného činu vraždy, odvolávajúc sa na správnosť skutkových zistení súdom prvého stupňa. Zostáva zopakovať, že pri zásadách správneho a logického uvažovania je mimo akúkoľvek rozumnú pochybnosť záver o tom, že obžalovaný poškodeného úmyselne usmrtil, jednoducho sled udalostí tak, ako bol v objektívnej realite zadokumentovaný, iný rozumný záver vylučuje. Naopak o citlivom prístupe súdu prvého stupňa k otázke viny obžalovaného svedčí aj to, že napriek tomu, že na začiatku hlavného pojednávania upozornil obžalovaného na možnosť prísnejšie právneho posúdenia skutku pod bodom 1/ obžaloby v zmysle § 145 ods. 2 Tr. zák., túto možnosť nakoniec nevyužil a uznal ho vinným len z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. Aj v záverečnej reči uznal, že nie je možné presne ustáliť ako bol Ing. Y. zavraždený a kde obžalovaný ukryl jeho telo. Toto však nemôže byť na prekážku uznania viny v rozsahu v tak presvedčivej dôkaznej situácii. Pri objektívnom pohľade na dôkaznú situáciu pri zásadách rozumného uvažovania nemožno prísť k inému záveru, ako k tomu, ktorý je konštatovaný v odvolaní napadnutom rozsudku. Tento pohľad na dôkaznú situáciu je uvedený najmä na strane 60 rozsudku, a to podotýka, že bez ohľadu na absurdnú, akože vyvíňujúcu verziu obžalovaného, ktorá ho naopak za uvedenej situácie nad rámec objektívne dokumentovaných dôkazov ešte usvedčuje. Akékoľvek ďalšie konštatovania nad rámec uvedeného smerujúce k usvedčujúcim dôkazom by boli len opakovaním odôvodnenia rozsudku a hodnotenia dôkaznej situácie súdom prvého stupňa. K odvolacím námietkam, ktoré sú naviazané na konkrétne vecné vyhodnotenie dôkazov uvedené od strany 7 odvolania obžalovaného, prokurátor podrobne uvádza:

Obžaloba ani súd prvého stupňa nikdy netvrdili, že k vražde malo dôjsť presne o 12.27 hod. dňa 23.5.2016, ani že by mal byť poškodený zavraždený ešte počas telefonického rozhovoru so svedkom Q.. Z výpovede svedka Q. vyplýva len toľko, že hovor bol náhle prerušený, čo poškodený Ing. Y. nezvykol robiť. Ďalej sa mu už dovolať nemohol. V odôvodnení odvolania na strane 7 rozsudku sa obhajoba snaží navodiť situáciu ako keby za 4 minúty od príchodu Ing. Y. na pozemok o 12.23 hod. sa malo stihnúť privítanie, jednanie o usporiadaní pozemkov, podpis dokladu o vzdaní sa práva na podanie odvolania pre Ing. R., aj vražda samotná. Toto je konštrukcia mimo všetkého čo tvrdila obžaloba. V prvom rade je zrejmé, že Ing. Y. žiadny doklad pre pána R. nepodpisoval ako to vyplýva zo znaleckého dokazovania a takisto nikdy obžaloba ani súd prvého stupňa netvrdili, že Ing. Y. bol zavraždený ešte počas rozhovoru so svedkom Q.. Obžalovaný tu do reálneho priebehu udalostí účelovo vmiešaval svoju vlastnú vymyslenú konštrukciu o údajnom podpise dokumentu pre pána R. a vražde v čase o 12.27 hod. Obdobne platí, že obžaloba ani odsudzujúci rozsudok súdu prvého stupňa netvrdí, že v čase od 12.23 hod. do odchodu obžalovaného X. z objektu staveniska na ul. Oceliarskej mal tento stihnúť vraždu vykonať, telo ukryť, strhnúť linoleum a tak upratať, že sa nenašla jediná stopa, ktorá by preukazovala vraždu v priestore unimobuniiek. Je potrebné poukázať na to, že prvá prehliadka priestoru unimobuniiek bola vykonaná až 26.5.2016, teda 3 dni po skutku. Ide teda o nereálny priebeh skutkového deja. Tento neuvádza súd, ale obhajoba v podanom odvolaní. V tomto smere je výpovedné aj zvláštne

čakanie obžalovaného X. na odchod pracovníkov firmy ELLI z pracoviska a najmä nekontaktovanie poškodeného obžalovaným v čase, keď obžalovaný akože nevedel, kde sa Ing. Y. nachádza, chcel zavrieť, avšak stále sa tam nachádzalo vozidlo BMW. Ak by sme aj pripustili takú variantu, že Ing. Y. najprv vzdanie sa odvolania odpísal a následne by sa predsa išiel pozrieť do MONT IRP-u ako ich susediaca stavba vyzerá alebo má vyzeráť, nebol žiadny dôvod, aby nezobral vzdanie sa odvolania so sebou. Práve konštrukcia obžalovaného v jeho verzii nemôže z objektívnych dôvodov vysvetliť reálne udalosti, ktoré boli dokazovaním preukázané, čo mu sa podrobne venuje súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku. Obhajoba spochybňuje preukázaný fakt, že pohyb telefónu Ing. Y. v čase medzi 12.48 a 13.30 hod. dňa 23.5.2016 kopíroval pohyb telefónu obžalovaného. Je zrejmé, že bunka Kragujevská mohla zachytávať telefón Ing. Y. aj krátko po odchode obžalovaného X. z pozemku, avšak najmä nie je vysvetliteľné len nejakou zhodou všetkých možných náhod, že jednoducho telefón poškodeného sa spolu s telefónom obžalovaného nachádzal v kritickom čase v Kysuckom Novom Meste. Na tom nič nemení ani fakt, že v blízkom čase tieto dva telefóny boli snímané dvoma rôznymi bunkami v Kysuckom Novom Meste, najmä keď obaja mali rôznych operátorov, pričom poukazuje na to, že ulica Sládkovičova je od ulice Klementisovej v Kysuckom Novom Meste vzdialená len 1,4 km podľa Google maps. V odôvodnení odvolania sú uvedené pasáže o pobyte svedka R., o tom, že svedkovia si nemuseli odchod Ing. Y. všimnúť a kopáčskom náradí, údajne zobratom z domu svokry obžalovaného, sú len opakovaním jeho pôvodnej obhajoby, s ktorou sa už dostatočne vypořiadal súd prvého stupňa v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku. Ďalej sú od strany 10 odôvodnenia odvolania uvedené v zásade citácie výsluchy svedkov, ku ktorým sa vyjadruje len v bodoch, ktoré môžu byť pre posúdenie odvolacím súdom určitým spôsobom relevantné. Pokiaľ ide o interpretáciu výpovede svedka H. a rekogníciu s ním vykonávanú, táto je značne skreslená až na farbu vlasov. Svedok typovo popísal osobu, ktorá zaparkovala vozidlo BMW na sídlisku Solinky ako osobu podobnú obžalovanému, či už oblečením, konštrukciou a výškou. Pri vykonanej rekognícii podľa fotografií rozhodne nie je korektné interpretovateľný záver o tom, že opoznal inú osobu. Sám svedok pri rekognícii uviedol, že si vôbec nie je tým istý, čo je pochopiteľné pri osobe, ktorú zahliadne na okamih a výpoveď tohto svedka smerom ku konkrétnej identifikácii je minimálne nespoľahlivá. Časovo nie je možné ohraničiť vznik DNA stopy vo vozidle poškodeného, nič to nevypovedá o prítomnosti alebo neprítomnosti obžalovaného vo vozidle. Stopa mohla pokojne patriť aj inej osobe, ktorú tam zanechala pred skutkom. Interpretácia výpovede svedka Q., že keď obžalovaný prerušil hovor, nachádzal sa niekde medzi ľuďmi v hluku, teda že nemohol byť v unimobunkách je len konštrukciou obhajoby, pričom je potrebné povedať, že sa bavíme o situácii, keď unimobunky boli umiestnené na stavenisku počas bežného rušného pracovného dňa. Obhajoba vôbec nereaguje na otázku sudov, ktoré sa preukázateľne nachádzali v objekte počas skutku v počte 6 až 8, avšak pri prehliadke dňa 26.5.2016 sa tam už nenachádzali. Obdobne to platí aj pri námietkach obhajoby voči vyšetrovaciemu pokusu s umiestnením osoby do 200 litrového suda, keď opäť v odôvodnení odvolania je tento pokus interpretovaný nesprávnym logickým úsudkom, pretože je zrejmé, že telo živého človeka figuranta sa do obmedzeného priestoru zmestí ťažšie ako telo mŕtveho človeka, ktorý necíti bolesť a je ho možné stlačiť a poskladať aj neprirodzeným spôsobom. Tu je zrejmé, že pri vyšetrovacom pokuse sa figurant telesných rozmerov a konštrukcie Ing. Y. do obdobného suda vošiel ešte s rezervou. Výpoveď svedka U. F. je tu akoby podsúvaná z hľadiska spochybnenia verzie obžaloby, avšak už sa neuvádza, že výpoveď tohto svedka sa týka času najskôr o 16.30 hod. dňa 23.5.2016, teda času, keď už vozidlo BMW obžalovaný odstavil na sídlisku Solinky. Znalecký posudok znalca psychológa PhDr. Navrátilovej je tu interpretovaný v prospech obžalovaného, avšak obžalovaný neuvádza, že znalkyňa konštatovala, že emocionalita obžalovaného sa vyznačuje vysokou mierou sebakorekcie a v použitých psychodiagnostických metodikách znalkyňa zistila nápadne nízku mieru agresivity, čo svedčí pre jej vedomé potláčanie. Má zníženú empatiu, preferuje svoje záujmy a z tohto hľadiska je egocentrický. Morálny a mravný vývin má prvky tzv. individuálnej účelovosti, v súvislosti s vyšetrovanými skutkovými okolnosťami sa ako najšpecifickejšie javí kombinácia dvoch faktorov, a to zisťnosť a kritický bod zmarenie podnikateľského zámeru R. X. s autoumyvárnou v Žiline. Z pohľadu znalca je neprehliadnuteľná tendencia obvineného k účelovej reinterpretácii faktov. Na dokreslenie týchto zistení sa dá uviesť len toľko, že obžalovaný vo svojom aute vozil teleskopický obušok, útočný nôž a paralyzér, ktoré boli zadokumentované pri prehliadke jeho vozidla dňa 26.5.2016. K otázke kopáčskeho náradia sú len citované vybrané časti výpovede svedkov, avšak odôvodnenie odvolania nereaguje na hodnotenie dôkazov v tom smere, že nie je predstaviteľné a uveriteľné, aby obžalovaný čakajúc na odvoz záložným vozidlom svojich zamestnancov už naložil zablatené náradie pri dome svokry do vyčisteného auta zákazníka a následne ho prekladal do auta, ktoré pre neho prišlo. K otázke poškodenej olejovej vane na aute zákazníka bolo vykonané aj znalecké dokazovanie a bol zabezpečený vyšetrovací pokus, kde sa preukázalo, že jednoducho nie je možné vozidlom s prerazenou olejovou vaňou prejsť vzdialenosť

z Čadce (konkrétne pri verzii obžalovaného ani z kopca nad Krásnom nad Kysucou) k domu svokry obžalovaného v X. S.. K uloženiu trestu prepadnutia veci je možné uzavrieť, že tento bol uložený dôvodne, inak správny názor obhajoby o tom, že k podvodu v štádiu pokusu došlo až podaním návrhu na vklad vlastníckeho práva neznamená, že predmetné veci neboli použité na spáchanie trestného činu. Takisto nie je správna úvaha obhajoby, že vytvorením zmluvy o prevode pozemku a odfotením otváracích hodín na pracovisku overovania podpisov by sa v uvedenej dôkaznej situácii muselo jednať o podozrenie zo spáchania úkladnej vraždy. Tieto dôkazy môžu preukazovať vecne prípravu na trestný čin podvodu, avšak aj z dôvodu objektívneho prístupu k vykonanému dokazovaniu skutok v obžalobe pod bodom 1/ bol právne kvalifikovaný prokurátorom len ako obzvlášť závažný zločin vraždy v zmysle § 145 ods. 1 Tr. zák. práve preto, že v dokazovaní absentuje podklad pre konštrukciu vopred uváženej pohnútky, resp. majetkového motívu trestného činu vraždy. To je práve tá hranica, ktorá umožňuje konštatovať uznanie obžalovaného za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy v zmysle § 145 ods. 1 Tr. zák., avšak už neumožňuje spoľahlivo oprieť o vykonané dokazovanie majetkový motív, resp. vopred uváženu pohnútku. Pokiaľ by súd postupoval opačne, išlo by o domýšľanie skutkových okolností, resp. nepreukázanie objektívnej a subjektívnej stránky konania obžalovaného v bode 1/, čo však v žiadnom prípade nemožno konštatovať ani pri skutkových a právnych záveroch súdu prvého stupňa vymedzených odvolaním v napadnutom rozsudku.

Dňa 4.5.2020 bolo súdu prvého stupňa doručené vyjadrenie obžalovaného k vyjadreniu prokurátora k dôvodom odvolania obžalovaného podané elektronickými prostriedkami podpísané s kvalifikovaným elektronickým podpisom prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Ing. Martina Chlapíka.

Z predmetného vyjadrenia vyplýva, že obhajoba aj v ďalšom konaní zotrúva na svojom právnom názore, že napadnuté rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, pretože súd vykonal aj dôkazy čítaním zápisníc o výsluchu svedkov, ktoré boli vykonané ešte pred vznesením obvinenia. V ďalšom konaní mali byť teda takéto dôkazy procesne nepoužiteľné, a to najmä vzhľadom k tomu, že výsluchy týchto svedkov boli následne zopakované po vznesení obvinenia a mali byť tak vykonané prečítaním na hlavnom pojednávaní len tieto zápisnice o výsluchu svedkov po vznesení obvinenia a na čítanie skôr vykonaných výsluchov svedkov pred vznesením obvinenia nebol žiaden zákonný dôvod. V tejto súvislosti podporne poukazujú na stanovisko NS SR zverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí NS SR č. 04/2010. Rovnako rozhodnutie NS SR, sp.zn. 1Tdo/53/2014 zo dňa 29.10.2014, z ktorých je zrejmé, že v danom prípade boli výsluchy svedkov náležitým spôsobom zopakované za prítomnosti obhajcu po vznesení obvinenia a bola tak dodržaná kontradiktórnosť týchto výsluchov, avšak ak takýmto spôsobom boli tieto výsluchy zopakované, nie je najmenší dôvod k tomu, aby boli na hlavnom pojednávaní čítané ako dôkaz aj výsluchy týchto svedkov, ktoré boli urobené ešte pred vznesením obvinenia, kde nebolo dodržané právo obžalovaného na obhajobu a tieto výsluchy neboli vykonané kontradiktórnym spôsobom. Pokiaľ vyšetrovateľovi postačili zadovážené dôkazy na uznesenie o vznesení obvinenia obžalovanému vo veci podvodu dňa 6.7.2016, je zaujímavé, že v tomto prípade nebolo rovno obvinenému vznesené aj obvinenie z vraždy. Čo sa týka vraždy dňa 27.5.2016 bolo vo veci začaté trestné stíhanie a až 22.9.2016 bolo obžalovanému vznesené obvinenie z trestného činu vraždy. Uznesenie o vznesení obvinenia z 22.9.2016 bolo načasované presne na deň, kedy bol obžalovaný prepustený vo veci podvodu z väzby na slobodu. Je zrejmé, že už pri začatí trestného stíhania vo veci vraždy bol od začiatku jediným podozrivým práve obžalovaný a nie je preto zrejmé prečo mu nebolo ihneď vznesené obvinenie aj vo veci vraždy, ale polícia vykonávala rôzne úkony bez toho, aby sa potom obžalovaný mohol nejakým reálnym spôsobom proti týmto brániť a bez toho, aby mal svojho obhajcu, keďže v danom prípade sa jedná o povinnú obhajobu. Obhajoba poukazuje teda na vykonávanie účelových úkonov orgánmi činnými v trestnom konaní poza chrbát obžalovaného vrátane výsluchu svedkov, o ktorých obžalovaný v tom čase ani nevedel, ani sa nemohol náležite obhajovať. Odpoveď na otázku prečo obhajoba neriešila podpis na vzdaní sa odvolania v prípravnom konaní je úplne jednoduchá, pretože v tomto štádiu nebol k tomu najmenší dôvod, pretože znalkyňa Straková uviedla, že tento podpis nie je možné znalecky skúmať a dospieť k jednoznačnému záveru z dôvodu jeho kvality. Uvedené zopakovala aj vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní a potom na naliehanie obžaloby sa úspešne pokúsila vypracovať a vypracovala doplnok k znaleckému posudku, a to aj bez porovnávacích materiálov, ktoré dôvody naopak bránili Ústavu súdneho inžinierstva vypracovať kontrolný znalecký posudok. Naďalej zotrúva na tom, že v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa absentuje základná zákonná požiadavka, a to že mal súd povinnosť uviesť, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia vôbec nie je zrejmé ako sa súd

vyrovnal s obhajobou, práve naopak, súd obhajobu vo svojom odôvodnení nepochopiteľne absolútne odignoroval, a to práve z dôvodu, že bez všetkého a bez akéhokoľvek zdôvodnenia doslovne prevzal za svoj názor záverečné hodnotenie veci obžalobou. V ďalšom obhajoba opätovne rozoberá jednotlivé dôkazy ku skutkom pod bodom 1/ a 2/ rozsudku v nadväznosti na vyjadrenie prokurátora.

Odôvodnenie rozhodnutia, kedy obžalovaný nedostal odpovede na rozhodujúce otázky o jeho vine a treste zo strany súdu, ale prakticky od obžaloby, je porušením práva na spravodlivý proces a zároveň porušením zásady, že o vine obžalovaného môže rozhodnúť jedine nezávislý a nestranný súd. Do dnešného dňa sa obhajoba nedozvedela nejaký sled udalostí ako mal byť v objektívnej realite zadokumentovaný. Dokazovanie pred súdom prvého stupňa sa obmedzilo výlučne na spochybňovanie verzie priebehu skutkového deja prezentovaného obžalovaným v tomto smere, že obžalovaný nehovorí pravdu, ale klame, avšak vykonaným dokazovaním nebol absolútne preukázaný ani prezentovaný skutkový dej taký, ktorého sa mal vlastne obžalovaný dopustiť a ktorý by bol podložený nejakými relevantnými dôkazmi. Opätovne poukazuje na zásadu, že obžalovaný nie je povinný dokazovať svoju nevinu, ale vina mu musí byť zo strany obžaloby preukázaná, a to bez akýchkoľvek pochybností. O neunesení dôkazného bremena obžalobou svedčí aj tvrdenie samotného prokurátora vo svojom vyjadrení, že nie je možné ustáliť ako bol Ing. Y. zavraždený a kde obžalovaný ukryl jeho telo. Tým je spochybnené naplnenie objektívnej stránky trestného činu vraždy. Nie je popísané a dokázané konanie obžalovaného, ktoré spôsobilo smrť poškodeného a chýba aj kauzálny nexus, príčinná súvislosť s konaním obžalovaného a údajnou smrťou poškodeného. Zostáva pochybné, či je priebeh skutkového deja popisovaný obžalobou pri zabezpečených dôkazoch pri zásadách rozumného uvažovania možný alebo nie, či išlo o vraždu alebo nie. No zrejme je možný a rovnakých alebo podobných scenárov prichádza do úvahy niekoľko a tak je zrejme, že obžaloba neunesla dôkazné bremeno o vine obžalovaného za trestný čin vraždy a nemožno ho rozhodnúť bez akýchkoľvek rozumných pochybností. Obhajoba ďalej v podrobnostiach poukazuje na časové súvislosti spochybňujúc určenie času, keď malo údajne prísť k vražde o 12.27 hod. alebo o 12.30 hod. Stále tu existuje krátky časový úsek medzi 12.27 hod. a 12.46 hod., resp. medzi 12.23 a 12.30 hod., kedy malo dôjsť k údajnému zavraždeniu Ing. Y.. Svedok R., ktorý bol v unimobunkách v daný deň 23.5.2016 v čase o 14.05 hod. pre písomné vzdanie sa odvolania, si nič zvláštne nevšimol, teda žiadne stopy po zápase, ani prípadný neporiadok, to znamená, že už v tom čase museli byť unimobunky v takom stave, že si svedok nič nevšimol, teda buď v pôvodnom, čo tvrdí obhajoba, alebo v upratanom, čo má byť podľa obžaloby. Pokiaľ si súd prvého stupňa bez všetkého osvojil záver obžaloby o tom, že telo nebohého Ing. Y. bolo ukryté v 200 litrovom sude, tak tu je potrebné poukázať na to, že takýto záver nie je preukázaný žiadnym dôkazom a čo sa týka vyšetrovacieho pokusu obžaloby figurant dobrovoľne a sám sa umiestnil do tohto sudu, pričom svoje telo poskladal dobrovoľne a sám tak, aby sa do toho suda zmestil, naopak fotodokumentácia obhajoby preukazuje, že iný človek približne rovnakej veľkosti sa do takéhoto sudu nezmestil. Je veľmi ťažké si predstaviť, že nevládne telo mŕtveho človeka sám druhý človek bez akejkoľvek pomoci takýmto spôsobom poskladá do takého sudu a nemenej dôležitá je okolnosť ako asi môže sám jeden človek s takýmto naplneným sudom manipulovať a premiestňovať ho, keďže takýto sud nemá absolútne žiadne úchyty, za ktoré by sa dal chytiť a prípadne premiestňovať. Takže pokiaľ obžaloba uskutočnila takýto pokus, mala vykonať aj pokus v tom, či nevládne telo človeka dokáže iný človek sám takýmto spôsobom do suda uložiť a následne manipulovať sám s takýmto sudom, prípadne ho premiestniť a vyložiť na prívesný vozík. K prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla zn. BMW Ing. Y. prokurátor spochybňuje interpretáciu výpovede svedka H., ktorý však jednoznačne opísal a opoznal úplne inú osobu ako obžalovaného, ktorá mala na sídlisku Solinky v Žiline vystúpiť z motorového vozidla zn. BMW Ing. Y.. K stope DNA, ktorá sa vo vozidle našla, obžaloba tvrdí, že táto stopa nič nevytvorí o prítomnosti alebo neprítomnosti obžalovaného, keďže patrí úplne cudzej osobe odlišnej od užívateľov vozidla, ako aj obžalovaného, takže znova uplatňuje sa zásada, že obžalovaný nemusí preukazovať svoju nevinu, to znamená, že obžalovaný vôbec nemusí preukazovať, že vo vozidle nebol a takáto negatívna skutočnosť sa ani nedá preukázať. Dôkazné bremeno spočíva na obžalobe a touto preukázané nebolo a obžaloba dôkazné bremeno neunesla. Pokiaľ sa teda vo vozidle našla stopa DNA úplne cudzej osoby odlišnej od užívateľov vozidla, ako aj od obžalovaného, ako je potom možné, pokiaľ obžaloba tvrdí, že obžalovaný doviezol vozidlo na Solinky, že sa vo vozidle nenašla absolútne žiadna stopa patriaca obžalovanému, ktorý mal byť údajne poslednou osobou, ktorá sa vo vozidle nachádzala a ktorá vozidlo šoférovala, či už stopa DNA, odtlačky prstov alebo pachová stopa, ktorá dokonca vylúčila prítomnosť obžalovaného vo vozidle. Toto sa dá veľmi ťažko vysvetliť pri zásadách rozumného uvažovania, teda často používanou frázou obžaloby bez riadneho použitia dôkazov. Rovnako to je aj v prípade posudzovania kopáčskeho náradia, kde obžaloba svojim chabým pokusom poukázania na to, že bolo náradie zablatené, žiadnym spôsobom nevyvrátila tvrdenia obžalovaného s poukázaním

na presné časové súvislosti, ktoré uviedli v odvolaní a ktoré nepochybne preukazujú, že obžalovaný nemal absolútne žiaden čas na iné úkony s kopáčskym náradím ako na tie, ktoré potvrdila vo svojej výpovedi svedkyňa F. J. - svokra obžalovaného. Rovnako je možné položiť si otázku pri zásadách rozumného uvažovania, či je možné, že by obžalovaný s týmto náradím išiel zakopať mŕtve telo a potom by si na odvoz tohto náradia zavolať svojich zamestnancov, čo nie je predstaviteľné a uveriteľné. K otázke poškodenej olejovej vane je podľa znaleckého dokazovania možné prejsť vzdialenosť z Čadce k domu svokry obžalovaného v X. S. tak, ako na túto skutočnosť a aj iné okolnosti poukázali vo svojom odvolaní. Čo sa týka hodnotenia dôkazov je teda zrejmé, že obžaloba a obhajoba majú na ich hodnotenie diametrálne odlišné názory, preto je len na škodu veci, že do dnešného dňa nepoznajú na hodnotenie dôkazov a záverov z nich vyplývajúcich aj názor súdu, pretože súd prvej inštancie v podstate doslovne okopiroval ich hodnotenie od obžaloby. Vo všetkom ostatnom v tomto vyjadrení neuvedenom sa pridrižiava podrobného odvolania zo dňa 20.2.2020, rovnako ako konečného návrhu rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý je uvedený v odvolaní.

Dňa 1.4.2021 odvolaciemu súdu bolo doručené doplnenie odôvodnenia odvolania obžalovaného podané prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Juraja Žuchu. Súčasťou tohto podania bol aj znalecký posudok pod č. 21/2021 znalca RNDr. Mgr. Dušana Kešického, PhD., klinického psychológa, vypracovaného dňa 29.3.2021.

V písomnom doplnení odvolania zo dňa 1.4.2021 primárne namieta znalecký posudok č. 1/2017 znalkyne PhDr. Moniky Navrátilovej. Obžalovaný podľa § 326 ods. 5 Tr. por. poukazuje na skutočnosť, že odvolací súd môže podanie doplniť dôkazmi nevyhnutnými na to, aby mohol rozhodnúť o odvolaní. Ťažisko dokazovania a zisťovania skutkového stavu veci je však na súde prvého stupňa, práve v tomto štádiu sa uplatňujú základné zásady trestného konania uvedené v § 2 Tr. por., teda i zásada ústnosti a bezprostrednosti, ako aj zásada zisťovania skutkového stavu v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Obžalovaný si preto uvedomuje výnimočnosť dokazovania v odvolacom konaní, ktorú vyjadril zákonodarcia fakultatívne slovom môže, aj to len za predpokladu, že takéto doplnenie dokazovania bude odvolací súd považovať za nevyhnutné na rozhodnutie o odvolaní. V ďalšej časti odôvodnenia odvolania sú obsiahnuté citácie zo znaleckého posudku znalkyne PhDr. Navrátilovej, ako aj z jej výpovede na hlavnom pojednávaní v predmetnej trestnej veci. Obžalovaný ďalej poznamenáva, že si uvedomuje, že v súčasnosti znalecký posudok má rovnakú dôkaznú hodnotu ako všetky ostatné prostriedky, znalecký posudok je samostatným druhom dôkazného prostriedku v pomere k ostatným druhom dôkazných prostriedkov, nemá privilegované postavenie, pretože význam každého z nich v konkrétnej veci bude závisieť od jeho vnútornej sily, logiky, presvedčivosti, autenticity. Predložený posudok podľa názoru obžalovaného obsahuje také závery, ktoré ale významnou mierou nekorešpondujú so závermi znaleckého posudku č. 1/2017 PhDr. Moniky Navrátilovej. Obžalovaným predložený znalecký posudok znalca RNDr. Mgr. Dušana Kešického, PhD. má väčšiu logiku, presvedčivosť ako znalecký posudok č. 1/2017. Ďalej poukazuje na skutočnosť, že znalec je osoba úplne odlišná od procesných strán, nemožno ho zamieňať so svedkom. Znalec v trestnom konaní nie je procesnou stranou s výnimkou uplatňovania si nároku na znalečné a ani orgánom činným v trestnom konaní. Znalec je povinný posudzovať prípad čisto z jeho odborného hľadiska, nie je v jeho právomoci kvalifikovať skutkovú podstatu trestného činu. Znalec nemôže vziať zákon do vlastných rúk, nie je oprávnený vyhľadávať a zaisťovať dôkazy sám. Znalec musí vypracovať znalecký posudok s ohľadom na všetky možné alternatívy, objektívne posúdiť a opísať stav, pričom pracuje iba na podklade už získaných dôkazov alebo na podklade dôkazov, ktoré sám navrhne vykonať z vyššie uvedeného dôvodu. Nie je oprávnený opierať sa v posudku o zistenia, ku ktorým dospel v čase, keď sa nachádzal na mieste činu ako znalec. Podľa názoru obžalovaného znalkyňa PhDr. Monika Navrátilová na hlavnom pojednávaní celkom stratila rolu znalca a stala sa procesnou stranou. Podľa ustanovenia § 146 Tr. por. ak vzniknú pochybnosti o správnosti znaleckého posudku alebo ak aj je znalecký posudok nejasný alebo neúplný, treba požiadať znalca o vysvetlenie alebo o doplnenie posudku. Ak by to nevedlo k odstráneniu pochybností alebo nejasností znaleckého posudku, alebo k úplnosti znaleckého posudku, treba pribrať iného znalca. Obžalovaný si ďalej uvedomuje, že doplnenie dokazovania v odvolacom konaní je iba celkom výnimočné, dlhoročná prax odvolacích súdov pri aplikácii kasačného princípu, ktorým je odvolacie konanie ovládané sa ustálila v tom, že predmetom doplnenia dokazovania bývajú iba celkom nenáročné úkony, aj to len výnimočne. Základnou filozofiou kasačného princípu totiž je, že dokazovanie sa vykonáva na súde prvého stupňa. Vzhľadom na tento princíp v prevažnej väčšine prípadov, v ktorých odvolací súd dospeje k názoru, že skutkové zistenia prvostupňového súdu neboli úplné a je potrebné ich doplniť, postupom podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por. rozsudok zruší a vec podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom

rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Na základe vyššie uvedeného žiada vypočutie znalca RNDr. Mgr. Dušana Kešického, PhD. v zmysle ustanovenia § 145 a vypočutie znalkyne PhDr. Moniky Navrátilovej v zmysle ustanovenia § 146 Tr. por. za použitia § 326 ods. 5 Tr. por.

Dňa 6.4.2021 odvolaciemu súdu bolo doručené doplnenie odôvodnenia odvolania obžalovaného podané prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Juraja Žuchu.

Z obsahu tohto písomného podania vyplýva, že ide o písomné vyjadrenie obžalovaného k jednotlivým dôkazom s tým, že na strane 1 až 11 predmetného vyjadrenia sa nachádzajú výlučne citácie z napadnutého rozsudku, chronologicky radené ako bod 1 až 11 od strany 46 napadnutého rozsudku po stranu 60 napadnutého rozsudku, vrátane vypočutia znalkyne PhDr. Moniky Navrátilovej na hlavnom pojednávaní a z neho výsluch znalca. V ďalšej časti písomného vyjadrenia je obsiahnuté vyjadrenie obžalovaného k vyššie uvedenej mozaike súdu. Obžalovaný vychádza z teoretických východísk obdobne ako už v podanom odvolaní uvedenom v článku 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, článku 50 ods. 2 Ústavy SR, poukazuje na princíp prezumpcie neviny, ako aj zásadu in dubio pro reo. Pripomína, že obžalovaný je dlhodobo prezentovaný v médiách ako páchatel' vraždy, súd nemôže podľahnúť vonkajšiemu tlaku a volaniu po odsúdení a potrestaní osôb, ktoré sú už dlhodobo v médiách prezentované sfaby páchatelia. Právo na spravodlivé súdne konanie prináleží každej osobe, článok 6 Dohovoru, článok 50 Ústavy SR. Výrok o vine môže byť založený vždy len na takých dôkazoch, ktoré úplne vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. Vo veci spochybňovania dôveryhodnosti obžalovaného súd nemôže na ťarchu obžalovaného pričítať, že tento využil svoje ústavou garantované právo a spočiatku odmietal vo veci vypovedať. Obžalovaný totiž nebol v procesnej pozícii svedka, ktorý má povinnosť vypovedať a jeho vyhýbanie sa tejto povinnosti môže byť zohľadnené pri hodnotení vierohodnosti takéhoto svedka. Odsúdenie možno založiť aj na tzv. nepriamych dôkazoch. Tu opakovane poukazuje na už ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej pri nedostatku priamych dôkazov možno páchatel'a uznať vinným len ak je záver o jeho vine potvrdený nepriamymi dôkazmi tak, že mu žiaden z nich neodporuje a ktoré tvoria ucelenú reťaz, v ktorej niet takej medzery, ktorá by pripúšťala aj iný záver (Rt - 48/1961). Logická dedukcia bez ohľadu na stupeň jej pravdepodobnosti nemôže byť sama osebe základom pre odsúdenie. Ani vysoký stupeň podozrenia sám osebe nemôže byť zákonným podkladom pre odsudzujúci výrok. Trestné konanie vyžaduje v tomto ohľade ten najvyšší možný stupeň istoty, ktorý sa dá od ľudského poznania vyžadovať (rozhodnutie NS SR 4To/3/2017 zo dňa 16.6.2020). Obhajoba spochybňuje závery súdu, že obžalovaný spáchal skutky pod bodom 1/ a 2/. Doteraz zistené skutočnosti síce nevylučujú účasť obžalovaného na spáchaní týchto skutkov vo verzii vyhodnotenia nepriamych dôkazov podľa vyššie uvedenej mozaiky súdu, ale pre vyslovenie jeho viny to však nestačí. Ťažko tu hovoriť o silnej reťazi usvedčujúcich dôkazov. Záver súdu o vine obžalovaného musí byť v rovine istoty, nielen v rovine podozrenia. Orgány činné v trestnom konaní však nezhrmali a nepredložili súdu dostatok takých dôkazov, ktoré by umožňovali súdu s istotou konštatovať, že na spáchaní skutku uvedenom v bode 1/ a 2/ obžaloby sa určite zúčastnil obžalovaný. V ďalšom poukazuje na judikačnú prax a konkrétne rozhodnutia, napríklad na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 5To/20/2010, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 2To/13/2018, rozhodnutie ESLP vo veci X proti Česká republika zo dňa 24.7.2008, odsek 49. Dopĺňa svoje vyjadrenie v otázke naplnenia obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu v bode 1/ a 2/ rozporovanej aj v záverečnej reči o nasledovné:

Uviedol, že teoretické východiská sú obsiahnuté vo všeobecných ustanoveniach Trestného zákona týkajúcich sa objektu, objektívnej stránky páchatel'a a subjektívnej stránky, ako aj ich obligatórnych znakov. Taktiež rozoberá teoretické východiská motívu, cieľu, zámeru spáchania trestného činu, pričom vidí rozpor v kvalifikácii skutku pod bodom 1/ obžaloby a s tým ako boli prezentované a vyhodnotené nepriame dôkazy v mozaike súdu, ktorá ale vychádza z hodnotenia dôkazov podľa ustanovenia § 144 ods. 1 Tr. zák. (úkladná vražda). Od trestného činu úkladnej vraždy podľa § 144 Tr. zák. sa trestný čin vraždy podľa ustanovenia Trestného zákona odlišuje tým, že vražedný čin páchatel'a nie je vopred premyslený, dlhodobo pripravovaný a naplánovaný, ale je okamžitou vopred neuváženou reakciou na podnet, ktorý ho k takémuto konaniu vyprovokoval. Konanie páchatel'a je dôsledkom spontánneho rozhodnutia vyvolaného situačným konfliktom vyprovokovaným obeťou neraz v silnom rozrušení alebo afekte. Pri zisťovaní subjektívnej stránky trestného činu nemožno dospieť k záveru o alternatívnom vzťahu páchatel'a k zamýšľanému následku. Obžaloba a ani súd sa vôbec nezaoberali a neriešili, či mohla nastať nejaká okamžitá vopred neuvážená reakcia obžalovaného na podnet, ktorý ho vyprovokoval ku konaniu - spáchaniu vraždy. Aj znalecký posudok PhDr. Moniky Navrátilovej vlastne vylučuje konanie obžalovaného, ktorý by učinil spontánne rozhodnutie uskutočniť

vraždu pre vyvolaný situačný konflikt vyprovokovaný obeťou neraz v silnom rozrušení alebo afekte. Výsledky psychodiagnostiky svedčia o neprítomnosti znakov psychických porúch v zmysle psychózy. Agresivita nie je dominantnou črtou v štruktúre osobnosti obžalovaného. Indikátory pre sociálny vzorec správania v ktorom dominujú hnev, hostilita a iritabilita nedosiahli významné hodnoty. Aj zo znaleckého posudku PhDr. Moniky Navrátilovej možno konštatovať, že sklony k priamej brachiálnej agresivite u obžalovaného neboli zistené. Naopak celá mozaika súdu je postavená na vopred uváženej pohnútky obžalovaného, a to aj za podpory znalkyne PhDr. Navrátilovej, ktorá na hlavnom pojednávaní celkom stratila rolu znalca a stala sa procesnou stranou, kde sa vyjadrovala aj k veciam, ktoré jej ako znalcovi neprislúchali. Zisťnosť získanie majetku poškodeného Ing. Y., naznačené spory s M&S GLOBWASH a zrušenie nájomnej zmluvy, resp. predkupného práva, znalecký posudok PhDr. Navrátilovej naznačujú v mozaike súdu, že vnútorný pocit obžalovaného bol ovplyvnený jeho dlhodobou nespokojnosťou s budovaním autoumyvárne v Žiline a táto nespokojnosť ho doviedla k rozhodnutiu zmeniť tento stav aj za cenu spáchanej vraždy. Súd nemôže na jednej strane odôvodňovať logickú a ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu dôkazov vzájomne sa doplňujúcich a na seba nadväzujúcich nejakou vopred uváženou pohnútkou (týmto obligatónym znakom skutkovej podstaty sa trestný čin úkladnej vraždy líši od trestného činu vraždy) a na druhej strane povedať, resp. odvolať sa na tvrdenie prokurátora, že nie je možné ustáliť motív obžalovaného momentu dokonania činu a možno že ho zabil z nejakého okamžitého popudu (str. 61 rozsudku), ktorý sa ale nedokázal. Hlavným predmetom trestného konania preto nie je pomenovanie trestného činu jeho zákonným označením, ale konkrétny skutok páchatela významný z hľadiska trestného práva hmotného, t.j. taký skutok, ktorý vykazuje znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu. Z pohľadu trestného práva je však relevantný len skutok, ktorý vykazuje všetky zákonné znaky trestného činu v zmysle § 8 Tr. zák., nakoľko nie každý skutok je trestným činom. Opačne však platí, že každý trestný čin musí byť skutkom. Kostru skutku tvorí konanie páchatela a vzniknutý následok. V aplikačnej praxi sa možno stretnúť s prípadmi, riešenie ktorých vybočuje z tzv. priemeru a vyznačuje si kvalifikované posúdenie všetkých relevantných okolností posudzovanej veci, ako je to podľa názoru obhajoby aj v tomto prípade. Pokiaľ však v priebehu trestného stíhania dôjde k takej zmene dôkaznej situácie, že dovtedy dôvodne zvolená právna kvalifikácia stráca svoje opodstatnenie, je v prvom rade potrebné skúmať, či stíhaný skutok nevykazuje pri rešpektovaní jeho totožnosti znaky iného trestného činu upraveného v osobitnej časti Trestného zákona. Až po splnení tejto povinnosti možno uvažovať v prípade, že takto vymedzený skutok nenapĺňa pri zachovaní jeho totožnosti zákonné znaky žiadneho iného trestného činu o prípadnom zrušení dotknutého uznesenia, zastavení trestného stíhania alebo o oslobodení obžalovaného spod obžaloby. Ku skutkovému stavu sa obžalovaný prostredníctvom obhajcu vyjadril vo väčšine v zmysle intencií už podanej záverečnej reči a podaného odvolania s doplnením, že mobilný operátor nevie zabezpečiť výpis neuskutočnených hovorov, a to v súlade s § 58 ods. 6 zákona č. 351/2011 Z.z., pretože obžalovaný tvrdil, že Ing. Y. mal dva hovory, nepočul o čom sa Ing. Y. rozpráva a či náhodou nehovorí do hluchého telefónu, (poznámka zle spojený hovor). Taktiež skutočnosť, že do mozaiky súdu nezapadá objektívna okolnosť, že traja robotníci si všimli pekné auto BMW, a teda aj osobu, ktorá z neho vystúpila, ale keď Ing. Y. odchádzal z pozemku nešiel autom, a teda nebol v pozornosti robotníkov, ktorí si ho už nemuseli všimnúť. Na jednej strane svedok W. H. opoznať obžalovaného nemusel, na druhej strane žiadny z troch robotníkov nevidel odchod Ing. Y. z pozemku na pozemok MONT IRP-u, hoci jeho príchod registrovali, i keď v časových súvislostiach, ktoré sa zjavne rozchádzajú. Odborné vyjadrenie o BTS stanicích potvrdzuje, že sa telefón poškodeného Ing. Y. a obžalovaného v tom čase nachádzali na približne rovnakých miestach, pričom obžalovaný popiera, že by mal k dispozícii telefón Ing. Y.. Používané slovo obžaloby o kopírovaní pohybu telefónu poškodeného a obžalovaného nemá právnu relevanciu a zo strany obžaloby ohľadom tejto skutočnosti ide len o domnienku či dohad. Výpoveď obžalovaného, kamerové záznamy, časový sled udalostí umožňujú pripustiť i iný možný priebeh skutkového deja ako tvrdí obžaloba. Výpoveď svedka J. X. je hodnotená tak ako v záverečnej reči aj v podanom odvolaní. Je vidieť jasnú subjektívnu interpretáciu hodnotenia dôkazov a za každú cenu nájsť dôkaz o tom, o čom svedčí aj tvrdenie ako Volkswagen Turan je ľahko zameniteľný s BMW 325B. Obžalovaný nepopiera, že by Ing. Y. nebol v unimobunke, preto je tvrdenie obžaloby, že obžalovaný strhol linoleum, aby zakryl mikroskopické stopy, najmä DNA, nelogické, a to aj vzhľadom k tomu, že samotná obžaloba popiera nejaký intenzívny zápas medzi obžalovaným a poškodeným. Keďže je uvedené vyjadrenie datované dňa 21.1.2021, hovorí sa v ňom v budúcom čase, že bude vypracovaný kontrolný znalecký posudok znalcom RNDr. Mgr. Dušanom Kešickým, PhD. klinickým psychológom, pretože obhajoba vyjadruje pochybnosti o správnosti záverov znaleckého posudku č. 1/2017 znalkyne PhDr. Moniky Navrátilovej. Vzhľadom na doteraz uvedené skutočnosti obžalovaný navrhuje, aby ho odvolací súd oslobodil spod obžaloby v bode 1/ a 2/ rozsudku

aplikujúc pritom zásadu in dubio pro reo, keďže po vykonanom dokazovaní okresný súd nemohol nadobudnúť jednoznačnú istotu o vine obžalovaného a pochybnosti v tomto smere naďalej pretrvávajú.

Na verejné zasadnutie konané dňa 7.4.2021 o odvolaní obžalovaného Bc. R. X. a prokurátora sa neustanovil obžalovaný Bc. R. X.. Obžalovaný Bc. R. X. predvolanie na verejné zasadnutie prevzal dňa 15.3.2021. Obhajca obžalovaného JUDr. Juraj Žucha prevzal upovedomenie o termíne verejného zasadnutia dňa 16.3.2021. Náhradnému obhajcovi Mgr. Lukášovi Kysuckému bolo upovedomenie o termíne verejného zasadnutia doručené dňa 12.3.2021. Poškodenému G. Y. bolo doručené upovedomenie dňa 12.3.2021 a poškodenému Y. X. dňa 12.3.2021. Obžalovaný Bc. R. X. požiadal o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti písomným podaním zo dňa 6.4.2021, predloženým krajskému súdu prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Juraja Žuchu priamo na verejnom zasadnutí dňa 7.4.2021. V rámci písomného predvolania na verejné zasadnutia bol obžalovaný Bc. R. X. poučený o možnosti vykonať verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti. Po zistení splnenia zákonných podmienok následne krajský súd na verejnom zasadnutí rozhodol, že verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti obžalovaného Bc. R. X. a poškodeného Y. X., ktorí sa osobne verejného zasadnutia nezúčastnili a nikto nevzniesol námietku proti ich neprítomnosti.

Prokurátor a obhajca na konanom verejnom zasadnutí zotrvali na podaných odvolaniach, ako aj návrhoch ohľadne konečného rozhodnutia krajského súdu, ktoré konkretizovali v rámci písomne zdôvodnených odvolaní, navyiac prokurátor k doručenému doplneniu odvolania obžalovaného zo dňa 1.4.2021 a 6.4.2021 uviedol, že vzhľadom k návrhu obhajoby v odvolacom konaní na vykonanie predloženého znaleckého posudku znalca z odvetvia psychológie RNDr. Mgr. Kešického, PhD. nepovažuje tento znalecký posudok pri hodnotení dôkazov za až tak podstatný, pretože do veľkej miery je zhodný s pôvodným znaleckým posudkom znalkyne PhDr. Navrátilovej. To, čo uvedený posudok konštatuje inak, je práve hodnotenie motivácie obžalovaného podať návrh na vklad vlastníckeho práva z podvodne uzatvorenej zmluvy a konštatuje, že nie je v súlade s charakteristikou jeho osobnosti, ak by tento návrh bol podaný v situácii, keď si bol obžalovaný vedomý toho, že poškodeného zabil. Akceptuje toto tvrdenie znalca, avšak na vysvetlenie dopĺňa, že tu pomaly prechádza do hodnotenia dôkazov a faktom je, že urýchlený návrh na vklad podal obžalovaný dňa 30.5.2016, teda v čase, keď už bol vo vzťahu k osobe Ing. Y. vypočúvaný, dokonca 4 dni po tom, ako bola v priestore jeho unimobuniek vykonaná prehliadka. Toto je na hodnotení súdu, považuje však takéto jeho konanie za vysoko logické, ak by obžalovaný poškodeného zabil, pretože po zistení, že úkony polície nevedli k priamemu spojeniu jeho osoby s vraždou Ing. Y. a vyhodnotení situácie, túto situáciu chcel logicky využiť tým, aby získal vlastnícke právo k predmetným pozemkom, a teda, ak by aj znalec zotrval na týchto záveroch, na hodnotení dôkazného stavu v jeho celosti, to nič nemôže zmeniť. Takisto posudok znalkyne PhDr. Navrátilovej je v rozsudku spomenutý na str. 58 až 59, avšak nepríde to tak, že by súd od práve tohto znaleckého posudku odvíjal podstatu toho, prečo uznal obžalovaného za vinného. Podotýka ešte, že pri tom prvotnom výsluchu políciou v čase po vražde a pred podaním návrhu na vklad obžalovaný prezentoval úplne vymyslenú verziu, ktorú neskôr aj priznal, že je vymyslená, že mal byť s Ing. Y. overiť podpis v Kysuckom Novom Meste atď., a teda návrh na vklad podával pri vedomí, že polícia sa o neho zaujíma v súvislosti s Ing. Y., že polícii klamal a napriek tomu ho podal. Z týchto dôvodov navrhol odmietnuť vykonanie tohto dôkazu analogicky podľa § 272 ods. 3 Tr. por.

Obhajca doplnil svoje vyjadrenie na verejnom zasadnutí, tak že obhajoba absolútne nesúhlasí s vyjadrením prokurátora, ktorý buď účelovo alebo z dôvodu nedostatočného prečítania znaleckého posudku zle vyhodnotil jeho závery. Je pravda, že znalec obhajoby sa v určitých častiach zhoduje aj so znaleckým posudkom znalkyne Navrátilovej, len to skôr evokuje jeho erudovanosť a uvádza aj príklad, ktorý bude oponovať vyjadreniu prokurátora - samotná znalkyňa PhDr. Navrátilová vylučuje nelogickosť konania obžalovaného, to znamená, že v prípade, ak by ho policajti vypočúvali dva dni po údajnej vražde poškodeného, ktorá sa mu kladie za vinu, tak to je práve ten strach každého jednotlivca, ktorý by nastal, že je takto skoro pod drobnohľadom polície, v žiadnom prípade by ho nenapadlo podať návrh a ešte sa aj usvedčiť, konkrétne sa spojiť so zmiznutím poškodeného a predložený znalecký posudok takéto konanie obžalovaného vylučuje.

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátor v konečnom návrhu uviedol, že napadnutý rozsudok okresného súdu navrhuje zrušiť vo výroku o uloženom treste s tým, aby krajský súd sám rozhodol o uložení prísnejšieho trestu obžalovanému, a to za súčasného uloženia priťažujúcich a poľahčujúcich okolností a súčasné podvýroky z výroku o treste navrhuje ponechať nezmenené.

Pokiaľ sa týka odvolania obžalovaného navrhol toto zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. Obhajca obžalovaného v konečnom návrhu uviedol, že napadnutý rozsudok okresného súdu navrhuje zrušiť a obžalovaného oslobodiť spod bodu 1/ obžaloby z dôvodu, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by sa tento skutok vôbec stal. Rovnako navrhol, aby odvolací súd obžalovaného oslobodil aj zo skutku bod bodom 2/ obžaloby, pretože vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by obžalovaný spáchal tento skutok. Čo sa týka skutkov k bodom 3/ a 4/ obžaloby, ku ktorým sa obžalovaný priznal a svoje konanie oľutoval, navrhol, aby pri ukladaní trestu za tieto trestné činy bolo zohľadnené, že pred ich spáchaním obžalovaný viedol riadny bezúhonný život a k týmto sa priznal a tieto oľutoval. Navrhuje preto, aby odvolací súd za skutky pod bodom 3/ a 4/ obžaloby uložil obžalovanému podmienený trest odňatia slobody. Odvolanie podané prokurátorom navrhol zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. Poškodený sa nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolania prokurátora a obžalovaného boli podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolania boli podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por., odvolanie prokurátora bolo podané v neprospech obžalovaného, odvolania spĺňajú náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd odvolanie obžalovaného voči výroku o vine v bodoch 1/ a 2/ napadnutého rozsudku, voči výroku o treste, voči výroku o uložení ochranného dohľadu a voči výroku o náhrade škody vyhodnotil ako nedôvodné. Odvolanie prokurátora voči výroku o treste v neprospech obžalovaného krajský súd vyhodnotil ako sčasti dôvodné, ale zásadne z iných dôvodov, aké uviedol prokurátor v dôvodoch svojho odvolania.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd primárne zistil, že okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Tr. por. K vyhláseniu rozsudku dospel po bezchybnom procesnom postupe, postupujúc v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre spravodlivé rozhodnutie v tejto veci.

V rámci plnenia prieskumnej povinnosti ďalej krajský súd dospel k záveru, že okresný súd pri hodnotení vykonaných dôkazov postupoval správne v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., teda dôkazy zistené zákonným spôsobom hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým záverom.

Nadriadený krajský súd je toho názoru, že napadnutý rozsudok obsahuje všetky zákonom stanovené kritéria z hľadiska jeho formy a obsahu. Rozsudok s jeho odôvodnením je presvedčivý, zrozumiteľný a neponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Krajský súd si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojnásťkrátom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie odvolacích námietok obžalovaného, jeho obhajcu ako aj prokurátora.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno

pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré preukazujú, že žalované skutky sa stali a usvedčujú obžalovaného Bc. R. X. z účasti na ich spáchaní. Správne právne závery súdu prvého stupňa majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovanými skutkami, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a jasne vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstate súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný založil odvolanie v podstate na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, námietkami obhajcu, tak skutkovými, ako aj právnymi, sa však súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde. Na tomto mieste krajský súd považuje za potrebné poznamenať, že odôvodnenie rozsudku učinil súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 Tr. por.

Skutočnosť, že obžalovaný sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Obžalovaný Bc. R. X. tak v rámci svojej obhajoby pred súdom prvého stupňa, ako aj následne v rámci písomne zdôvodnených odvolaní primárne spochybňuje právo na spravodlivý proces, ktoré nebolo dodržané prečítaním výpovedí časti svedkov na hlavnom pojednávaní, hoci tieto boli zabezpečené pred vznesením obvinenia a nebol dôvod na ich čítanie pred súdom. Súčasne obžalovaný namieta nedodržanie zásady rovnosti zbraní, pretože v konaní pred súdom vznikli vážne pochybnosti o správnosti záverov znaleckého posudku z odboru písomoznalectvo a ani po jeho doplnení nie je možné jednoznačne konštatovať záver o pravosti alebo nepravosti sporného podpisu a pokiaľ obhajoba navrhla za účelom objasnenia týchto rozporov dať vypracovať kontrolný znalecký posudok, súd tento návrh odmietol a obhajoba hoci si objednala vypracovanie znaleckého posudku iným znalcom, zistila, že vypracovanie posudku nie je realizovateľné pre neexistenciu porovnávacích materiálov v spise. Odôvodnenie rozsudku nie je v súlade s ust. § 168 Tr. por. a závery sú prebraté zo záverečnej reči prokurátora. Obžalovaný sa nestotožňuje s právnou kvalifikáciou skutku pod bodom 1/ rozsudku ako obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zák., pretože nebolo dokázané, že by sa takýto skutok niekedy stal a obžaloba tak neuniesla dôkazné bremeno, čo sa týka viny obžalovaného za tento skutok. Ku skutku pod bodom 2/ obžalovaný namieta, že jeho vina nebola preukázaná. Spáchanie skutkov pod bodmi 3/ a 4/ priznáva a nerozporuje ani ich právnou kvalifikáciu ako pokus zločinu podvodu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. (skutok pod bodom 3/) a prečin neoprávneného požívania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. (skutok pod bodom 4/). Krajský súd poznamenáva, že vo vzťahu k týmto dvom skutkom urobil obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 31.3.2017 vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., že je vinný z ich spáchania. Jeho vyhlásenie o vine v časti žalovaných skutkov okresný súd neprijal, pretože konštatoval nevyhnutnosť vykonať dokazovanie v celom rozsahu vo vzťahu ku všetkým žalovaným skutkom. V rámci zdôvodnenia odvolania obžalovaný namieta závery znaleckého posudku znalkyne z odboru psychológia vypracovaného na jeho osobu, ktorý v časti nekorešponduje so závermi znaleckého posudku znalca z odboru psychológia predloženého obhajobou v odvolacom konaní. Obžalovaný namieta v odvolaní nesprávny postup súdu prvého stupňa pri hodnotení dôkazov a zastáva názor, že v jeho prípade nebolo bezpečne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané

spáchanie skutkov žalovaných pod bodmi 1/ a 2/, v dôsledku čoho je namieste aplikovať zásadu in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) vo vzťahu k týmto dvom skutkom.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov súdom prvého stupňa, odvolací súd prioritne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovaným skutkom aj podľa názoru krajského súdu dôsledne a logicky podľa § 2 ods. 12 Tr. por. vysvetlil, na základe akých dôkazov má preukázané spáchanie skutkov obžalovaným a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) k žiadnemu zo žalovaných skutkov a následné oslobodenie obžalovaného spod obžaloby.

K odvolacím námietkam obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný Bc. R. X. a jeho obhajca rovnako ako v konaní pred súdom prvého stupňa dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietal a spochybňoval predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom, právnu kvalifikáciu skutkov, zákonnosť vedeného vyšetrovania a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval z jeho pohľadu za dôležité a rozhodujúce.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný Bc. R. X. počas celého trestného konania popiera spáchanie skutkov uvedených pod bodmi 1/ a 2/, ale zároveň sa priznáva k spáchaniu skutkov pod bodmi 3/ a 4/, odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného vo všetkých bodoch.

Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný Bc. R. X. spáchal žalované skutky. Z vykonaných dôkazov možno spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností prijať len jediný záver o tom, že obžalovaný Bc. R. X. spáchal žalované skutky v zmysle podanej obžaloby a vylúčiť prijatie iného záveru.

S poukazom na dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní krajský súd totožne so súdom prvého stupňa považuje vinu obžalovaného Bc. R. X. zo spáchania všetkých skutkov za jednoznačne preukázanú bez akýchkoľvek vážnejších pochybností a obhajobu obžalovaného hodnotí ako nehodnovnú a účelovú učinu v snahe vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti. Krajský súd si je vedomý, že k hodnoteniu jednotlivých nepriamych dôkazov je potrebné pristupovať obzvlášť starostlivo, pričom nie je možné prisvedčiť námietkam obhajoby, že váha nepriamych dôkazov nie je spôsobilá viesť k uznaniu viny a odsudzujúcemu rozsudku. Pri hodnotení výpovedí svedkov je potrebné sledovať, či výpovede sú vnútorne logické, konzistentné, v podstatných bodoch zhodné, a či sú v dobrom logickom súlade aj s ostatnými v konaní vykonanými dôkazmi. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v tejto trestnej veci pritom možno konštatovať, že obzvlášť starostlivo k hodnoteniu všetkých vykonaných dôkazov (výpovede obžalovaného, výpovedí svedkov, znalcov, znaleckých posudkov, listinných dôkazov a správ, vecných dôkazov atď.) pristúpil aj súd prvého stupňa a rovnaký prístup zvolil aj sám odvolací súd vedomý si určitého špecifického dôkazného stavu v konkrétnej trestnej veci. Zo spáchania trestnej činnosti je obžalovaný usvedčovaný súhrnom nepriamych dôkazov, ktoré sú v dobrom logickom súlade a objektivizované v každom smere obžalobnej línie práve súborom jednotlivých dielikov dôkaznej mozaiky, ktorá v konečnom dôsledku vytvorila obraz o spáchanej trestnej činnosti a jej páchatelovi.

Odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam krajský súd považoval za neopodstatnené. Treba dodať, že v tejto súvislosti obžalovaným Bc. R. X. prednesené obhajobné tvrdenia, tak v prípravnom konaní, ale predovšetkým v konaní pred okresným súdom, boli jednoznačne vyvrátené vo všetkých smeroch, ktoré obžalovaný považoval za sporné.

Obžalovaný Bc. R. X. popiera usmrtenie poškodeného Ing. N. Y. a zmocnenie sa jeho osobného motorového vozidla ale priznáva pokus podvodného konania vo vzťahu k prevodu majetku poškodeného Ing. Y. a neoprávnené používanie osobného motorového vozidla patriaceho poškodenému Y. X..

Je nesporné, že nebol zistený žiadny priamy svedok samotného jednania medzi obžalovaným a poškodeným v priestoroch unimobuniiek na ulici Oceliarska v Žiline, kde bol naposledy videný svedkami poškodený Ing. N. Y. v spoločnosti obžalovaného. Pokiaľ obžalovaný vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní tvrdil, že poškodený po ich krátkom osobnom stretnutí živý odišiel do susediaceho areálu spoločnosti MONT IRP, potom ako nechal podpísanú listinu o vzdaní sa práva na podanie odvolania určenú priamo pre Ing. R. zo spoločnosti MONT IRP v unimobunke patriacej obžalovaného spoločnosti prevádzkujúcej autoumyvárku, k tomu však neexistuje priamy dôkaz toto jeho tvrdenie preukazujúci. Naopak, bolo zabezpečených množstvo nepriamych dôkazov podrobne popísaných v rozsudku okresného súdu, ktorých mozaika v konečnom dôsledku viedla nielen k podaniu obžaloby pre žalované skutky, ale viedla okresný súd a následne v odvolacom konaní aj krajský súd k jednoznačnému záveru o vine obžalovaného.

Z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že poslednou osobou, s ktorou bol v kontakte Ing. N. Y. bol práve obžalovaný Bc. R. X.. Z množstva výpovedí svedkov vzťahujúcich sa ku skutkom je potrebné zvýrazniť výpovede svedka - poškodeného G. Y., svedkyne U. N. a svedka W. T., ktorí ako osoby blízke poškodenému Ing. Y. bezodkladne riešili jeho nevysvetliteľné zmiznutie dňa 23.5.2016, keď napriek ustáleným zvykom prestal byť kontaktný. Predovšetkým včasný zásah jeho syna svedka - poškodeného G. Y. stojí za tým, že sa takmer ihneď začali vykonávať úkony smerujúce k zisteniu toho, čo sa stalo, bolo nájdené jeho osobné motorové vozidlo na mieste, ku ktorému nemal preukázateľne žiadny vzťah a vozidlo nebolo v stave, v akom ho bežne Ing. Y. nechal po zaparkovaní, dokonca bola vytrhnutá kamera. Je nepochybné, že poškodený zmizol bez akýchkoľvek predchádzajúcich náznakov a nikomu sa už viac neozval. Jeho ekonomický a sociálny status neposkytoval žiadne pochybnosti a priestor pre úvahy smerujúce k záveru, že by poškodený mal akýkoľvek, aj málo pravdepodobný dôvod zmiznúť bez zanechania stopy. Nemá k dispozícii žiadny doklad totožnosti, jeho občiansky preukaz zahodil obžalovaný po tom ako ho použil na overenie podpisu na matrike, cestovný pas odovzdal syn poškodeného G. Y. v priebehu hlavného pojednania. O vydanie nových dokladov nepožiadal. Na bankovom účte nevykonával žiadne operácie. Z výpovedí svedkov G. Y., U. N., Ing. D. J., Y. L. W. T., ale aj z listinných dôkazov, lustrácie dokladov totožnosti, správy od ošetrojúceho urológa, výpisu z účtu zdravotného poistenia vyplynulo, že nebolo zvykom, aby sa poškodený Ing. Y. stal nedostupný, prípadne zanedbával zdravotnú starostlivosť. Svedkovia zhodne potvrdili, že svoj telefón nikdy nevypíňal, mal ho stále zapnutý. Pokiaľ hovor nezdvihol, vzápätí zavolať späť. Všetky výpovede svedkov, ktorých možno vyhodnotiť ako osoby, ktoré si boli na základe príbuzenských, pracovných alebo priateľských vzťahov blízke s Ing. Y., vedú k jednoznačnému záveru o tom, že poškodený nejavil žiadne známky nezvyčajného správania, prípadne nejakých mimoriadnych plánov, že by sa s ním malo niečo stať. Je pravdou, že doposiaľ nebol nájdený objekt útoku - telo Ing. N. Y. napriek enormnému úsiliu orgánov činných v trestnom konaní. Záver o tom, že poškodený nežije a jeho smrť nastala v priamej príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného Bc. R. X. práve dňa 23.5.2016 v presne nezistenom čase jednoznačne vyplýva z vykonaných dôkazov (náhle prerušenie hovoru so svedkom Q., následná analýza telekomunikačných údajov telefónov obžalovaného a poškodeného, záznam z navigácie vozidla poškodeného, str. 48-51 rozsudku), ktoré vyvracajú obhajobné tvrdenia obžalovaného o pohybe poškodeného v čase po 12.23 hod. Na tomto mieste nadriadený súd zdôrazňuje časovú následnosť a koncentrovanosť jednotlivých krokov obžalovaného v reálnom čase zameranú na ním predpokladaný cieľ vychádzajúci z objektívne existujúcich skutočností: ambiciózne podnikateľský zámer s jeho spoločnosťou K&B AUTOUMÝVAREŇ, s.r.o., narušenie jeho podnikateľského zámeru konaním Ing. Y., ktorý urobil právne kroky smerujúce k zmene nájomcu pozemkov na ulici Oceliarskej, upozornenie nového nájomcu spoločnosti M&S GLOBWASH, a.s. zo dňa 22.4.2016, zaslané na vedomie aj obžalovanému, nedostatok finančných prostriedkov na strane obžalovaného na odkúpenie pozemku, príprava kúpnej zmluvy obžalovaným, bez predchádzajúcej konzultácie s predávajúcim, ktorým mal byť poškodený Ing. Y. na pozemok s uvedením kúpnej ceny 1500,- Eur evidentne nezodpovedajúcej trhovej hodnote pozemku (jeho hodnota bola vyčíslená znalcom v sume najmenej 128.680,91 Eur), ktoré udalosti predchádzali dňa 23.5.2016. Nasledovalo overenie podpisu obžalovaného dňa 23.5.2016 v popoludňajších hodinách na MsÚ Kysucké Nové Mesto, pričom pracovníčka W. E. jednoznačne opoznala obžalovaného ako osobu, ktorá sa pri podpise kúpnej zmluvy vydávala za predávajúceho

Ing. Y.. Ďalším krokom bolo podanie návrhu na vklad vlastníckeho práva obžalovaným dňa 30.5.2016 z podvodne uzatvorenej zmluvy zo dňa 23.5.2016. Takéto správanie obžalovaného aj s prihladením na jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní, keď v prípravnom konaní využil právo nevypovedať, nie je možné žiadnym iným logickým spôsobom vysvetliť než tým, že si bol istý smrťou Ing. Y., a teda tým, že jeho návrh na vklad nebude nikým napádaný (napr. v dedičskom konaní). Je nepopierateľná jeho snaha aj o zrýchlený zápis do katastra nehnuteľností, pretože pokiaľ by žil Ing. Y., tento by ako účastník vkladového konania podnikol právne kroky voči takémuto postupu (k tomu výpovede svedkýň Mgr. G. O., JUDr. T., Mgr. J. ale aj svedka poškodeného G. Y.).

Prvýkrát bol obžalovaný Bc. R. X. vypočutý políciou dňa 25.5.2016, pričom dňa 26.5.2016 polícia prehľadala priestory budovanej autoumyvárne na ulici Oceliarskej v Žiline a osobné motorové vozidlo Škoda Octavia patriace obžalovanému. V podstate o štyri dni po týchto úkonoch dňa 30.5.2016 podáva obžalovaný návrh na vklad vlastníckeho práva z kúpnej zmluvy. Všetky právne kroky smerujúce k nadobudnutiu vlastníckeho práva sa odohrali v krátkom časovom intervale. Tu je potrebné poukázať aj na výpovede svedkov Y. J. a T. J., spoločníkov obchodnej spoločnosti K&B AUTOUMYVAREŇ s.r.o., ktorým obžalovaný ku kúpnej cene 1.500,- Eur na zmluve povedal, že to tak chcel Ing. Y., aj keď predtým im nespomínal, že by bol nejaký problém s nájmom a konkurenčnú firmu preplatil tým, že dal Ing. Y. za pozemok 500.000,- Eur, čo svedkovia považovali za absolútne nevýhodnú kúpu.

Je právom obžalovaného brániť sa v trestnom konaní spôsobom, aký uzná za vhodný, môže vypovedať, môže využiť právo nevypovedať, prípadne uvádzať klamlivé okolnosti, ale aj jeho výpoveď a skutočnosti v nej uvádzané podliehajú kritickej previerke súdom pri hodnotení dôkazov. Aj krajský súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že skutočnosti uvádzané obžalovaným sú účelovou reinterpretáciou objektívnej reality a prispôbovaním obsahu výpovede vykonaným dôkazom v konaní pred súdom. Konanie obžalovaného v predmetnej veci nie je možné posudzovať izolovane a objektívne udalosti potvrdené zabezpečenými dôkazmi hodnotiť ako súhrn okolností (napr. fotografia vozidla s podobným EČV a vzhľadom s vozidlom poškodeného zo dňa 20.5.2016 doručená obžalovanému, realizácia „sušiacej jazdy“ s vozidlom zákazníka a prerazenie olejovej vane na tomto aute dňa 27.5.2016 o peň v areáli autoumyvárne v Čadci, prekladanie čerstvo zablateného kopáčskeho náradia pri dome F. J., odstránenie minimálne šesť kusov 200 litrových sudov z areálu na Oceliarskej ulici v období po vstupe Ing. R. do priestoru unimobuniiek, práve na žiadosť obžalovaného dňa 23.5.2016 v čase po 14.00 hod. do prehliadky priestorov políciou dňa 26.5.2016, existencia p. E., ktorý mal obžalovanému požičať 500.000,- Eur, existencia kontaktu Sudy Rajec, zisťovanie možnosti sledovania GPS práve po 23.5.2016). Tu treba ku skutkovému stavu pripomenúť, že skutkové okolnosti uvedené v skutkoch pod bodom 3/ a 4/ sú bezprostredne späté s konaním obžalovaného vo vzťahu k Ing. Y., ktorý je od 23.5.2016 nezvestný a všetky vykonané dôkazy smerujú k objektívnemu záveru o tom, že bol usmrtený práve obžalovaným Bc. R. X.. Súd v tomto štádiu poukazuje aj na všetky objektívne časové súvislosti týchto udalostí, ktoré sa odohrávali od momentu príchodu poškodeného Ing. Y. na pozemok na ulici Oceliarskej dňa 23.5.2016, až po čas 14:30:31, kedy bol telefón obžalovaného, ale aj Ing. Y. zachytený BTS v Kysuckom Novom Meste tak, ako je to podrobne popísané súdom prvého stupňa (strana 48 až 51 rozsudku). Ide predovšetkým o výpisy z uskutočnenej telekomunikačnej prevádzky z čísla poškodeného Ing. Y., GPS systému vozidla BMW patriaceho poškodenému, ale aj výpoveď svedka Q., ktorý uskutočnil s Ing. Y. posledný telefonický hovor v čase o 12.24 hod. Tento hovor bol prerušený a po 12.27 hod. už telefón Ing. Y. nedvíhal. Taktiež je nepochybne preukázaná prítomnosť obžalovaného a poškodeného v priestoroch autoumyvárne v kritickom čase svedkom E., ale aj svedkami T. a K.. Títo svedkovia videli príchod Ing. Y. na pozemok, jeho odchod na susediaci pozemok Mont IRP-u, ako to uvádzal obžalovaný vo svojich výpovediach, však už žiaden z nich neregistroval. Svedkovia potvrdili taktiež skutočnosť, že osobné motorové vozidlo Ing. Y. v priebehu popoludnia zostalo stáť bez zmeny na pozemku autoumyvárne, pričom aj v čase ich odchodu sa tam vozidlo bez akejkoľvek zmeny nachádzalo. Jedným z kľúčových momentov, je aj vyjadrenie týchto pracovníkov, ktorí odchádzali dňa 23.5.2016 o 15.48 hod., ku konaniu obžalovaného, ktorý dlhší čas sedel v teple v nenaštartovanom vozidle Škoda Octavia. Svedok T. pred odchodom išiel aj s kolegom za obžalovaným a pýtal sa ho či majú zamknúť bránu, na čo obžalovaný odpovedal, že nie, že ešte čaká toho pána s BMW. Následne svedkovia odišli a za 8 minút po ich odchode odchádza z pozemku aj vozidlo BMW patriace poškodenému a jeho pohyb je dokumentovaný GPS. Aj výpoveď svedka Ing. R. zapadá do celkového kontextu usvedčujúcich dôkazov, pretože Ing. R. tlačil na obžalovaného, aby mu zabezpečil vyjadrenie alebo podpis Ing. N. Y. na listine - prehlásenie o vzdaní sa odvolania v stavebnom konaní s dátumom 23.5.2016. Uvedená listina bola aj predmetom znaleckého skúmania znalkyne z odboru písmoznalectvo, z ktorého jednoznačne vyplýva, že na dvoch vyhotoveniach kúpnej

zmluvy zo dňa 23.5.2016, podvodne podpísanej samotným obžalovaným a prehlásení o vzdaní sa odvolania v stavebnom konaní s dátumom 23.5.2016, sa nenachádzajú pravé podpisy Ing. N. Y.. Na týchto listinách podpisy vyhotovil identický pisateľ. Znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že oba podpisy Ing. Y. na doklade o vzdaní sa odvolania sú falošné a oba vyhotovil identický pisateľ, keďže ako vo svojej výpovedi uviedol obžalovaný, jeden podpis vyhotovil za Ing. Y. on sám, keďže údajne pravý podpis Ing. Y. mal byť nečitateľný, pričom aj ten druhý podpis je vyhodnotený ako nepravý podpis Ing. Y. a podpisy vyhotovil identický pisateľ. Za relevantné je možné označiť aj správanie sa obžalovaného v súvislosti s fyzickým odovzdaním dokladu Ing. R., ktorý si ho bol osobne vyzdvihnúť priamo v priestore unimobuniiek. Za podstatné je potom potrebné okrem iných dôkazov považovať aj časové údaje, podľa ktorých pokiaľ volal Ing. R. s obžalovaným v čase o 13.40 hod., pri tomto telefonáte zistil, že obžalovaný to ešte stále nemá podpísané. Potom už v čase o 14.04 hod. mu obžalovaný oznámil, že podpísané to má a aby si to išiel zobrať do zadnej unimobunky, kde to je položené na sudoch. Pritom podstatným momentom je, že hovor v čase o 13.40 hod., kde aj podľa verzie obžalovaného, nehovoriac o objektívnom pohybe telefónu obžalovaného, tento tvrdí, že v tom čase už s Ing. Y. nebol a doklad bol podpísaný, dokonca dvoma podpismi. Je teda zrejme, že Ing. R. v čase o 13.40 hod. klamal. Naviac, svedok Ing. R. bol aj osobou, ktorá videla v unimobunke 200 litrové sudy, ktoré pri svojej výpovedi popísal ako nie nové 200 litrové sudy s vrchnákom, ktoré sa nachádzali medzi oplotením a ich pozemkom a boli také ako tie sudy v unimobunke. Celkový počet bol 6 až 8 týchto sudov. Výpoveď tohto svedka je dôležitá preto, lebo poškodeného Ing. Y. už viac nikto nevidel z unimobuniiek vyjsť, najmä pokiaľ jeho príchod nezávisle registrovalo viacero svedkov, ktorí sa zdržiavali v areáli autoumyvárne na ulici Oceliarскеj. Nie nepodstatným je aj odstránenie časti linolea v miestnosti prvej unimobunky ku dňu 26.5.2016, ktoré nasvedčuje snahe o zakrytie akýchkoľvek stôp. Za ďalší bod mozaiky možno považovať aj skutočnosť, že dňa 26.5.2016, teda len tri dni po skutku, bol zadokumentovaný len jeden sud v tomto areáli a aj to zabalený, hoci sa podľa výpovede svedka Ing. R. v deň skutku v predmetnom priestore nachádzalo sudov minimálne šesť. Tvrdenie obžalovaného, že sudy vyviezol na smetisko do Kysuckého Lieskovca, bolo preverované, ale sudy nájdené neboli, pričom nejde o veci, ktoré by bolo možné označiť ako ľahko prenosné, pozornosť nevzbudzujúce. Takisto bola vyvrátená obrana obžalovaného v tom smere, že mal mať v telefóne kontakt označený „sudy Rajec“. Uskutočnený vyšetrovací pokus preukazuje, že do suda s objemom 200 litrov sa bez problémov zmestí telo dospelého človeka aj v rozmeroch aké mal práve poškodený Ing. Y.. Orgány činné v trestnom konaní a aj súd pracovali s verziou, že telo Ing. Y. obžalovaný prepravil práve v jednom z týchto sudov, čomu nasvedčuje práve ich odvezenie obžalovaným na neznáme miesto v období po zmiznutí Ing. Y. dňa 23.5.2016 do obhliadky miesta políciou. Ekonomické vzťahy medzi obžalovaným a Ing. Y. sú podrobne popísané v odôvodnení rozsudku na strane 55, kde sa súd zaoberá aj výpoveďou svedka JUDr. S. J., objasňuje práve motív konania obžalovaného, keďže tento mal ukončiť nájom v dôsledku zámeru Ing. Y. prenajať priestory autoumyvárne spoločnosti M&S GLOBWASH, ktorú práve zastupoval JUDr. J.. Od tohto sa odvíjajú aj vzťahy a jednania okolo pozemku na ulici Oceliarскеj v Žiline, kde treba uviesť, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne vyvrátené, že by Ing. Y. vôbec uvažoval o predaji predmetného pozemku obžalovanému. Naopak existujú tu reálne zistené okolnosti vyplývajúce z výpovede svedka JUDr. J., ktorá je logická a preukazuje obchodný tlak jeho firmy M&S GLOBWASH, a.s. na obžalovaného v súvislosti so zmluvou, ktorú s nimi podpísal Ing. Y.. Práve tento nový nájomca znamenal reálne ohrozenie investičného zámeru obžalovaného, ktorý mal s objektom autoumyvárne na ulici Oceliarскеj. Správanie sa a pohyb obžalovaného v dňoch nasledujúcich bezprostredne po 23.5.2016 sú podrobne zmapované aj výpoveďami svedkov, predovšetkým pracovníkmi autoumyvárne z Čadce, a to svedka J. X., ale aj ďalších tak, ako je to odôvodnené na strane 56 až 57 rozsudku. Tu je potrebné upozorniť na výpovede svedkov J. E. a N. D., u ktorých obžalovaný pár dní po zmiznutí Ing. Y. zisťoval práve na možnosti lokalizácie cez GPS. Pozornosť vzbudzuje aj evidentná zmena správania sa obžalovaného v období po 23.5.2016, ktorý v tom období začal nechávať svoj telefón v priestoroch autoumyvárne v Čadci, požičiaval si bez akéhokoľvek dôvodu a súhlasu vlastníkov vozidlá zákazníkov, tieto menil, pričom práve počas obžalovaným popísanej „sušiacej jazdy“ s čerstvo vyčisteným vozidlom zn. Škoda Octavia Combi modrej farba EČ - CA 529 BV patriaceho Y. X. dňa 27.5.2016 v dopoludňajších hodinách prerazil olejovú vaňu v motore tohto vozidla. Miesto poškodenia vozidla a miesto kam s ním došiel označené obžalovaným nekorešponduje so znalecky overenou možnosťou dojazdu takto poškodeného vozidla. V kontexte všetkých okolností prípadu túto udalosť možno označiť ako ďalší nepriamy dôkaz objektivizovaný výpoveďami svedkov N. Y., T. H., ale predovšetkým svedka J. X. aj ku skutočnosti, keď obžalovaný vykladal z nepojazdného vozidla zablatené pracovné náradie, a to jeden rýľ, jednu lopatu a jeden krompáč, pracovné topánky a plátenné pracovné rukavice. Tieto veci boli zašpinené od blata a náradie bolo podľa svedka od čerstvej hlíny, ktorá bola svetlohnedej farby. Tieto veci preložili do vozidla

Volkswagen Polo, na ktorom prišli s H. X. do X. S. po obžalovaného. Verzia o sušení vyčisteného vozidla pre zákazníka vykonaním tzv. sušiackej jazdy je aj pre krajský súd len spôsobom obrany obžalovaného vyvráteným vykonanými dôkazmi. Konanie obžalovaného, ktorý do vyčisteného a sušiacoho sa auta zákazníka vkladal zablatené pracovné náradie, aby ho potom preložil do vozidla Volkswagen Polo, ktoré po neho prišlo, nie je možné logicky vysvetliť ani výpoveďou svedkyne F. J., svokry obžalovaného, podľa ktorej si obžalovaný v mesiaci máj doniesol náradie, keď potrebovala napomôcť hnojisku, týmto náradím pomohol opraviť plechy, ktoré boli spadnuté a náradie tam nechal, lebo bolo špinavé. Z vykonaných dôkazov vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ nemožno prijať iný záver ako ten, že obžalovaný sa ho dopustil, nakoľko dôkazy vedú k jednoznačnému záveru, že neexistuje iná osoba ako obžalovaný, ktorá by vozidlo patriace poškodenému Ing. Y. mohla previesť v čase od 15.57 hod. do 16.09 hod. dňa 23.5.2016, kedy bolo zaparkované na ulici Smreková pred vchodom č. 18. Záchyt mobilného telefónu obžalovaného v čase o 16.15 hod., čiže 6 minút po odstavení vozidla na ulici Smreková, keď mal obžalovaný telefonát s účtovníčkou, zachytáva aj BTS SETA Bytčická, ktorá svojim signálom pokrýva aj ulicu Smrekovú, ale nepokrýva ulicu Oceliarsku. Plne tomu zodpovedajú aj dôkazy, ktoré boli vykonané a vyhodnotené súdom prvého stupňa na strane 57 rozsudku. Dôkazy ku skutku pod bodom 2/ je potrebné hodnotiť v kontexte s dôkazmi súvisiacimi so skutkom pod bodom 1/ a pokiaľ existoval svedok, ktorý videl vystupovať z auta osobu, ktorá ho tam zaparkovala, obžalovaného opoznať nemusel, keďže ho videl len pár sekúnd a nemal žiaden dôvod venovať tejto osobe akúkoľvek pozornosť, pretože jeho pozornosť priťahlo osobné motorové vozidlo. Neexistenciu pachovej stopy alebo záchyt DNA obžalovaného vo vozidle poškodeného vysvetlil v dostatočnej miere okresný súd. Za jeden z nepriamych dôkazov, ale nie zásadne usvedčujúci, možno označiť aj znalecký posudok z odboru psychológie. Znalčka vykonala psychologický rozbor osobnosti obžalovaného v znaleckom posudku a bola vypočutá aj na hlavnom pojednávaní, pričom sa podrobne vyjadrila k jeho osobnosti, možným východiskám z psychologického hľadiska pre konanie obžalovaného, ktoré mu je kladené za vinu, ale aj možnosti resocializácie. Osobnosť obžalovaného vyhodnotila ako silnú, odolnú, determinovanú húževnatosťou, ambicióznosťou a určitou psychickou nezdolnosťou, jeho emocionalita sa vyznačuje vysokou mierou sebakorekcie, má zníženú empatiu, preferuje svoje záujmy a je egocentrický, jeho morálny a mravný vývin má prvky tzv. individuálnej účelovosti. V súvislosti s vyšetrovanými skutkovými okolnosťami sa ako najšpecifickejšie javí kombinácia dvoch faktoroch, a to zisťná motivácia a kritický bod zmarenie podnikateľského zámeru Bc. R. X. s autoumyvarňou v Žiline. Znalčka konštatovala aj tendenciu obžalovaného k účelovej reinterpretácii faktov, čo je však determinované právom obžalovaného brániť sa akýmkoľvek spôsobom. V neposlednom rade krajský súd v tejto súvislosti poukazuje aj na vyhýbavé odpovede obžalovaného na priame otázky svedkov, čo sa stalo s Ing. Y., či jeho ľahostajný postoj k zmiznutiu človeka, s ktorým ho spájal spoločný „biznis“. Krajský súd sa stotožnil s motiváciou konania obžalovaného tak, ako ju ustálil súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania, kedy sa javí ako najzrozumiteľnejšia a najpravdepodobnejšia motivácia v smere eliminovať vplyv poškodeného Ing. Y. na zámery obžalovaného skôr než eliminácia osoby poškodeného niekým iným, či už úplne neznámym alebo niekým z rodiny alebo z obchodných partnerov. Tejto motivácii nasvedčujú aj následné kroky obžalovaného po zmiznutí poškodeného Ing. Y. (strana 60 rozsudku). Na podklade dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní a vyhodnotené okresným súdom možno aj podľa názoru krajského súdu prijať záver, že obžalovaný Bc. R. X. v plnej miere naplnil zákonné znaky skutkových podstat všetkých trestných činov, ktoré sú mu kladené za vinu v obžalobe. Krajský súd sa pritom stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, že na základe vyhodnotenia dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní je nutné konštatovať, že obžalovaný Bc. R. X. v rámci vedeného trestného konania a osobitne na hlavnom pojednávaní nepredniesol žiadnu takú relevantnú obhajobu a nepredložil žiadne relevantné dôkazy, ktoré by ho zbavovali trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanú trestnú činnosť, alebo by túto aspoň zmiernili, a ktoré by boli dostatočne spôsobilé prekonať dôkazy obžaloby, ktoré ho v celom rozsahu usvedčujú zo spáchania tejto trestnej činnosti.

Súd prvého stupňa potom protiprávne konanie obžalovaného správne v súlade so zákonom právne kvalifikoval v bode 1/ ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zák., v bode 2/ ako prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., v bode 3/ ako pokus zločinu podvodu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. a v bode 4/ ako prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. Použitú právnu kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutkov zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušného znaku skutkovej podstaty označených činov.

Obžalovaný Bc. R. X. a tak isto aj prokurátor podali tiež odvolanie proti výroku o treste. Prokurátor tak učinil v neprospech obžalovaného.

Krajský súd si osvojil aplikáciu hmotnoprávných noriem, ktoré súd prvého stupňa použil pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu, vrátane správneho zistenia jednej poľahčujúcej okolnosti (§ 36 písm. j/ Tr. zák.), keďže pred spáchaním trestného činu viedol riadny život. Krajský súd sa tiež stotožnil s aplikáciou ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák.

Na tomto mieste krajský súd poznamenáva, že argumenty obžalovaného a prokurátora uvedené v dôvodoch ich odvolania neboli spôsobilé zvrátiť druh a výmeru trestu, ktorý bol obžalovanému Bc. R. X. uložený rozsudkom súdu prvého stupňa.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňovať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatel'ovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Krajský súd pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu aplikoval ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

V prvom rade treba uviesť, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nesprávne konštatoval, že horná hranica trestu odňatia slobody je 21 rokov a 8 mesiacov. Z posudzovaného prípadu je zrejmé, že horná hranica trestnej sadzby sa znižovala a zároveň zvyšovala. V prípade súčasnej aplikácie ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák. a ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. je nutné v prvom rade pri rozhodovaní o treste upraviť trestnú sadzbu podľa § 38 Tr. zák., a následne upraviť trestnú sadzbu podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., teda použiť tzv. asperačnú zásadu. V takom prípade po aplikácii § 38 ods. 3 Tr. zák. teda trestná sadzba bola pätnásť rokov až osemnásť rokov a štyri mesiace. Následne sa zvýši horná hranica trestnej sadzby (osemnásť rokov a štyri mesiace) o jednu tretinu, na základe čoho sa trestná sadzba bude pohybovať v rozmedzí od pätnásť rokov do dvadsaťštyri rokov a päť mesiacov. Okresný súd aj napriek nesprávnemu výpočtu trestnej sadzby uložil trest v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Uložený trest odňatia slobody vo výmere 21 rokov považuje odvolací súd za zákonný a spravodlivý. Je zrejmé, že skutok, za ktorý je obžalovaný stíhaný bol vykonaný bezohľadným spôsobom, bez akejkoľvek ľútosti nad svojim konaním. Naopak, po skutku obžalovaný konal racionálne a chladnokrvne, doslova pár desiatok minút po vykonaní vraždy svoje kroky smeroval k nadobudnutiu vlastníckeho práva k predmetným pozemkom, a to overením jeho podpisu na kúpnej zmluve, keď vystupoval ako Ing. Y. a následným podaním návrhu na vklad. Obžalovanému treba pripomenúť, že značným spôsobom vytvoril doživotnú ujmu pozostalým rodinným príslušníkom Ing. Y. v podobe straty ich blízkeho. Tento zásah predstavovaný smrťou partnera a otca krajský súd videl mimoriadne významným, veľmi hlbokým a nereparovateľným. Odvolací súd mal v trestnom konaní jednoznačne a nepochybne preukázané, že Ing. Y. bol úspešným, obľúbeným a milujúcim človekom, ktorý mal vytvorené veľmi dobré sociálne a citové väzby. Konanie obžalovaného svedčí o morálnej bezcitnosti, sebeckve, pohľadom postojí k základným ľudským hodnotám a k ľudskému životu. Upravená trestná sadzba v prípade stíhaného obzvlášť závažného zločinu je pätnásť rokov až dvadsaťštyri rokov a päť mesiacov a obžalovanému bol uložený trest v strednej hranici tejto trestnej sadzby. Vzhľadom k uvedenému krajský súd uzatvára, že uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 21 rokov považuje za zákonný, primeraný a spravodlivý. Tento zákonný stav neboli odvolacie argumenty prokurátora a obžalovaného spôsobilé zvrátiť v rámci odvolacieho konania.

Vzhľadom k tomu, že krajský súd zrušil výrok o treste odňatia slobody, rovnakým postupom musel zrušiť aj výrok o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody, treste prepadnutia veci a o uloženom ochrannom dohľade, nakoľko tieto po zrušení výroku o treste odňatia slobody stratili svoj zákonný podklad, a o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody, treste prepadnutia veci a ochrannom dohľade rozhodol samostatným výrokom sám.

Krajský súd zaradil obžalovaného podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, nakoľko mal za to, že na zaradenie obžalovaného do maximálneho stupňa stráženia boli splnené zákonné podmienky, keďže obžalovaného odsúdil za obzvlášť závažný zločin.

Nadriadený súd obžalovanému obligatórne podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. uložil ochranný dohľad vo výmere 3 (tri) roky, ktorú dĺžku považuje krajský súd za primeranú a dostatočnú vzhľadom k dĺžke trestu.

Okresný súd v napadnutom rozsudku opomenul rozhodnúť aj podľa § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák., podľa ktorého obžalovaný bude povinný sa po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody do dvoch pracovných dní dostaviť k probačnému a mediačnému úradníkovi okresného súdu, v ktorého obvode má bydlisko, a následne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka podľa potreby a konkrétneho určenia probačného a mediačného úradníka. Z dikcie tohto ustanovenia vyplýva, že v prípade, keď súd rozhoduje o uložení ochranného dohľadu, vždy uloží obžalovanému aj povinnosť vyplývajúcu z tohto ustanovenia.

V tejto súvislosti treba pripomenúť, že prokurátor podal odvolanie voči výroku o treste v neprospech obžalovaného. Aj keď skôr konštatované a odvolacím súdom zistené pochybenie zo strany okresného súdu, nebolo obžalovaným a prokurátorom ako odvolateľmi v rámci podaného a písomne zdôvodneného odvolania vytýkané, odvolací súd bol povinný na toto zistené pochybenie prihliadať, nakoľko by odôvodňovalo podanie odvolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., konkrétne podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Odvolanie prokurátora je teda sčasti dôvodné, ale zásadne z iných dôvodov, aké uviedol prokurátor v podanom odvolaní.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. krajský súd obžalovanému uložil aj trest prepadnutia vecí špecifikovaných vo výroku tohto rozsudku, nakoľko z vykonaného dokazovania bolo nepochybne preukázané, že tieto boli použité na spáchanie trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. Výrok o treste prepadnutia vecí má oporu vo vykonanom dokazovaní, konkrétne aj vo výpovedi obžalovaného, ktorý priznal, že predložil na vkladové konanie ním vytvorenú kúpnu zmluvu o prevode pozemku patriaceho Ing. R. Y., ktorú sám podpísal a je objektivizovaný aj v znaleckom posudku znalca Ing. Ivana Zenku, z ktorého vyplynulo, že práve predmetné listiny, ktoré obžalovaný použil pri pokuse previesť pozemky patriace Ing. N. Y. boli vytvárané a ukladané práve na jemu patriacich technických zariadeniach. Trest prepadnutia vecí postihuje vlastnícke práva páchatel'a trestného činu a vo svojej podstate znamená, že páchatel' na základe rozhodnutia súdu stráca vlastnícke právo k inividuálne určeným veciam, ktoré sú v priamom vzťahu k spáchanému trestnému činu.

Nadriadený súd preskúmal aj správnosť výroku rozsudku okresného súdu o náhrade škody a zistil, že tento výrok zodpovedá stavu veci a zákonu, keď súd prvého stupňa postupom podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému G. Y. škodu vo výške 550,43 Eur. Jeho nárok je nepochybný a ako to v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval aj súd prvého stupňa, poškodený si nárok na náhradu škody uplatnil včas, riadne a súčasne výška spôsobenej škody bola dostatočne preukázaná zabezpečenými dôkazmi.

Vzhľadom na vyššie uvedené potom krajský súd odvolanie podané obžalovaným vyhodnotil ako nedôvodné a toto postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného Bc. R. X. a prokurátora, odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Krajský súd sa nestotožňuje s námietkou obžalovaného, že postupom okresného súdu, ktorý na hlavnom pojednávaní čítal aj zápisnice o výsluchoch svedkov spreď vznesenia obvinenia, došlo k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivý súdny proces. Odvolací súd konštatuje, že takéto zápisnice sú procesne použiteľné, a to z dôvodu, že všetci svedkovia boli následne vypočutí kontradiktórne aj po vznesení obvinenia za aktívnej účasti obhajcu. V zásade možno súhlasiť s názorom, že ak je výpoveď svedka jediným usvedčujúcim dôkazom alebo vo významnej miere rozhodujúcim dôkazom, o ktorý chce prokurátor ako nositeľ dôkazného bremena v konaní pred súdom oprieť obžalobu, je nevyhnutné takéhoto svedka vypočuť spôsobom, aby bolo zachované právo obvineného na obhajobu (právo na kontradiktórny proces), čo vyplýva aj z ustálenej judikatúry vnútroštátnych súdov, ale aj ESLP. Výpovede svedkov uvedené v odvolaní však neboli jedinými usvedčujúcimi dôkazmi a ani vo významnej miere rozhodujúcimi dôkazmi. Označené výpovede v odvolaní uvedených svedkov sú podpornými dôkazmi, ktoré pristupujú k ďalším usvedčujúcim dôkazom. Navyiac, obžalovaný po podaní obžaloby bol poučený aj podľa § 240 ods. 3 Tr. por. a nevyužil svoje právo navrhnúť dôkazy (napr. dosiahnuť predvolanie svedkov alebo vypracovanie nového znaleckého posudku v konaní pred súdom). Obhajoba netrvala na osobnom vypočutí predmetných svedkov a obžalovaný dal súhlas na čítanie ich výpovedí. Obhajca obžalovaného bol prítomný na hlavnom pojednávaní, keď sa takéto zápisnice čítali a tento postup súdu nenamietal. Krajský súd dáva do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej práva patria len bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. To platí obdobne aj o využívaní zákonných a procesných ustanovení. S ohľadom na uvedené nemožno konštatovať porušenie ustanovení Trestného poriadku ani čl. 6 ods. 3 písm. d) Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku obžalovaného, ktorou napáda odôvodnenie a presvedčivosť napadnutého rozsudku. Súd prvého stupňa v rámci odôvodnenia rozsudku dôsledne postupoval podľa § 168 ods. 1 Tr. por. a zodpovedajúcim spôsobom sa vysporiadal aj s dôkazmi a so skutočnosťami v prospech obžalovaného. Podľa § 168 ods. 1 Tr. por., ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu obsahuje skutočnosti, ktoré vzal okresný súd za dokázané, uviedol o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Napadnutý rozsudok obsahuje aj odôvodnenie ostatných výrokov. To, že na niektorých miestach sa nachádzajú argumenty totožné s argumentami uvedenými prokurátorom, či už v priebehu trestného konania, alebo prednesenými v záverečnej reči neznamená, že kvalita odôvodnenia napadnutého rozsudku je v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku, či judikatúrou ESLP. Z povahy trestného konania vyplýva, že súd pri porovnávaní argumentov strán konania sa vždy prikloní k jednej strane a následne si túto argumentáciu osvojí. Niekedy je fakticky nemožné tie isté okolnosti uviesť inak, ako ich uviedla strana konania napríklad v priebehu trestného konania alebo v prednese záverečnej reči, pokiaľ sú kvalitatívne a argumentačne presvedčivé nielen pre stranu konania, ale aj pre súd rozhodujúci vo veci, ktorý však musí odôvodniť všetky výroky v intenciách § 2 ods. 12 Tr. por. tak, aby rozhodnutie súdu bolo preskúmateľné.

Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou obžalovaného Bc. R. X. ku právnej kvalifikácii skutku pod bodom 1/ ako obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. Obžalovaný namietka, že najmä nebola naplnená objektívna stránka obzvlášť závažného zločinu vraždy, teda nebolo preukázané, akým konaním mal byť usmrtený Ing. Y. a taktiež nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi konaním obžalovaného a následkom, t.j. smrťou. K námietke obžalovaného krajský súd uvádza, že v praxi nie sú výnimočné prípady, kedy nie je možné objektívne zistiť všetky detaily spáchanej trestnej činnosti. Mnohokrát nie je možné objektívne zistiť či už čas, miesto alebo spôsob spáchania skutku, aj keď sa v zmysle § 163 ods. 3 Trestného poriadku jedná o náležitosti výroku o vine. Nepochybne treba podstatu skutku vidieť predovšetkým v konaní páchatel'a a v následku, ktorý z neho vyplynul. Zo spisového materiálu, ktorý sa vzťahuje na trestné stíhanie obžalovaného, mal krajský súd za jednoznačne preukázané, že opis skutku uvedený v napadnutom rozsudku okresného súdu reflektoval na zabezpečené a vykonané dôkazy v trestnom konaní a reflektoval aj na požiadavku kvality skutkovej vety. Pokiaľ ide o miestne a časové určenie skutku, resp. určenie spôsobu spáchania skutku, je potrebné ho formulovať čo najpresnejšie, a preto je potrebné sa vyvarovať neurčitým formuláciami, napr. „v presne nezistenej dobe, na nezistenom mieste a presne nezisteným spôsobom“. V niektorých prípadoch sa však ani po vykonaní všetkých dostupných dôkazov nepodarí zistiť presný čas, miesto, či spôsob spáchania skutku, vtedy je potrebné použiť formuláciu, ktorá čo najpresnejšie na základe vykonaných skutkových zistení určuje čas, miesto a spáchanie skutku. Krajský súd nespochybňuje tvrdenia odvolateľa, že obligatórnou súčasťou objektívnej stránky sú konanie, následok a príčinná súvislosť medzi konaním a následkom. Zo skutkovej vety vyplýva, že obžalovaný mal nezisteným spôsobom úmyselne usmrtiť Ing. N. Y.. Vykonaným dokazovaním sa orgánom činným v trestnom konaní a ani súdu nepodarilo presne zistiť, akým spôsobom mal obžalovaný usmrtiť Ing. Y.. V prípadoch, v ktorých absentuje akýkoľvek priamy dôkaz, musí byť skutok preukázaný len nepriamymi dôkazmi, ktoré musia tvoriť ucelenú neprerušovanú logickú reťaz, ktorá nepripúšťa žiadny iný záver ako ten, že skutok spáchal obžalovaný. Na takýto záver je potrebné mať väčší rozsah dôkazov, aby poskladali priebeh skutkového deja ako mozaiku. V posudzovanom prípade bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný dňa 23.5.2016 úmyselne usmrtil Ing. Y. a tomuto záveru nebráni ani skutočnosť, že nebol spoľahlivo zistený spôsob takéhoto usmrtenia a napokon doposiaľ nebolo nájdené ani telo Ing. Y.. Podľa názoru krajského súdu nie je dôležité, aby bolo detailne zistené, akým presným spôsobom obžalovaný usmrtil Ing. Y., ale podstatným je zistenie, že tak učinil, čo jednoznačne podporujú všetky nepriame dôkazy vykonané okresným súdom, ktorý sa s nimi podrobne vysporiadal v odôvodnení rozsudku. Takisto je jednoznačne preukázaná aj príčinná súvislosť medzi presne nezisteným konaním obžalovaného a

smrťou Ing. Y.. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je pre odsúdenie páchatel'a nevyhnutne potrebné zistiť čím bol Ing. Y. pozbavený života, či tomu tak bolo zbraňou, uškrténím, rýchlym pohybom na citlivé miesta na ľudskom tele. Dôležité je práve zistenie, že tento „nezistený spôsob" vykonal práve obžalovaný, a že medzi týmto „nezisteným spôsobom" a následkom (smrťou) bola príčinná súvislosť. Pokiaľ ide o jednotlivé argumenty odvolateľa uvedené v podanom odvolaní, podľa ktorých nemalo dôjsť k skutkom pod bodom 1/ a bodom 2/, treba poukázať na presvedčivé odôvodnenie rozsudku okresného súdu, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Eúropskeho súdu pre ľudské práva, na ktorú odkazuje obžalovaný vo svojom odvolaní, a na ktorú poukazuje pri jednotlivých odvolacích námietkach, je krajskému súdu dostatočne známa a nie je toho názoru, že rozhodnutie okresného súdu napadnuté odvolaním obžalovaného Bc. R. X. je v rozpore s judikatúrou špecifikovanou v dôvodoch odvolania obžalovaného. Odkaz obžalovaného na, s touto vecou nesúvisiace medializované kauzy, kde všeobecné súdy rozhodli odlišne, nepovažuje krajský súd za relevantný. Naopak, každý skutok je potrebné posudzovať prísne individuálne a s poukazom na špecifické danosti konkrétneho prípadu. Nemožno sa stotožniť ani s úvahami obhajoby, ktorá vidí rozpor v kvalifikácii skutku pod bodom 1/ s tým ako boli prezentované a vyhodnotené nepriame dôkazy v mozaike súdu, ktorá ale vychádza z hodnotenia dôkazov podľa ustanovenia skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Tr. zák., pretože na rozdiel od úkladnej vraždy, pri trestnom čine vraždy vražedný čin páchatel'a nie je vopred premyslený dlhodobou prípravou, ale je okamžitou, vopred neuváženou reakciou na podnet, ktorý ho k takémuto konaniu vyprovokoval. K tomuto krajský súd poznamenáva, že nie je možné kvalifikovať konanie obžalovaného podľa prísnejšej právnej kvalifikácie (v jeho neprospech), pokiaľ vykonané dokazovanie neumožňuje spoľahlivo určiť majetkový motív alebo vopred uváženú pohnútku obžalovaného zavraždiť poškodeného.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky týkajúce sa rovnosti zbraní pri vypracovaní a doplnení písomoznaleckého posudku, krajský súd rovnako ako okresný súd dospel k záveru, že právo obžalovaného na spravodlivý proces nevypracovaním kontrolného znaleckého posudku porušené nebolo. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných záruk kladie dôraz na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní". Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacej „rovnosti zbraní" je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na argumenty protistrany. Je nepochybné, že obžalovaný mal právo už od fázy prípravného konania dať si vypracovať znalecký posudok, pretože už v tomto štádiu mala obhajoba vedomosť, že znalkyňou bol nesprávne druhý údajný podpis vyhodnotený ako xerografická kópia a pokiaľ obžalovaný trval na tom, že ide o pravý podpis Ing. Y., mal možnosť znalecký posudok zabezpečiť si už skôr, čo neučinil, ale pristúpil k tejto požiadavke až v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní. So závermi znalkyne o nepravosti podpisov Ing. Y. sa vypořiadal okresný súd (strana 62 rozsudku).

Obžalovaný primárne vyhodnocoval v odvolaní závery Znaleckého posudku č. 1/2017 PhDr. Moniky Navrátilovej, znalkyne z odvetvia klinická psychológia dospelých, vo svoj prospech v tom smere, že obžalovaný je osobnosť psychologicky silná, odolná determinovaná húževnatosťou a ambicióznosťou. Nie je recidivistom a nie je človekom s ľahko aktivovateľnou agresivitou, čo však nekorešponduje so závermi, ku ktorým dospel súd prvého stupňa pri hodnotení tohto dôkazu. Tu odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa poukazuje na závery znaleckého posudku tejto znalkyne, ktorá zároveň konštatovala, že emocionalita obžalovaného sa vyznačuje vysokou mierou sebakorekcie a bola u neho zistená nápadne nízka miera agresivity, čo svedčí pre jej vedomé potláčanie, teda jeho osobnostné charakteristiky nevycludujú, že by bol schopný spáchať skutok kladený mu za vinu a na druhej strane jeho osobnostná výbava mu umožňuje operatívne vyhodnocovať problematické situácie, logicky ich riešiť a byť výkonný aj v extrémnych záťažových situáciách, čo v konečnom dôsledku zodpovedá jeho správaniu sa práve v inkriminovanom období. V doplňujúcom odôvodnení odvolania obžalovaný namietal neobjektívnosť znalkyne PhDr. Navrátilovej, ktorá podľa názoru obhajoby na hlavnom pojednávaní „celkom stratila rolu znalca" a stala sa „procesnou stranou" keď sa vyjadrovala „k peľovej sezóne, peľovým alergikom a sušiacim jazdám, jej vyjadrenia týkajúce sa prasknutej olejovej vane a či si niekto môže/nemôže všimnúť, či praskla olejová vaňa... a iné", teda k veciam, ktoré jej ako znalcovi neprislúchali. V rámci odvolacieho konania obžalovaný predložil vlastný posudok znalca z odboru psychológia RNDr. Mgr. Dušana Kešického, PhD., s dôkazným návrhom na vykonanie výsluchu znalca RNDr. Mgr. Dušana Kešického, PhD., ako aj konfrontáciou oboch znalcov v odvolacom konaní s odôvodnením, že znalecký posudok má síce rovnakú hodnotu ako všetky ostatné dôkazné

prostriedky, ale závery ním predloženého znaleckého posudku v odvolacom konaní významnou mierou nekorešponujú so závermi znaleckého posudku PhDr. Moniky Navrátilovej.

Krajský súd rozhodol o návrhu na doplnenie dokazovania výsluchom znalca RNDr. Mgr. Dušana Kešického a PhDr. Moniky Navrátilovej na verejnom zasadnutí tak, že podľa § 295 ods. 2 Tr. por. v spojení s § 273 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať tento dôkaz s odôvodnením, že súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie. Rovnako nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale neskoro alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie. Opätovne aj v tomto štádiu krajský súd zdôrazňuje, že dokazovanie sa vykonáva v rozsahu nevyhnutnom pre spravodlivé rozhodnutie vo veci samej, čo sa uplatňuje aj v odvolacom konaní v zmysle § 326 ods. 5 Tr. por., pretože odvolací súd môže konanie doplniť dôkazmi nevyhnutnými na to, aby mohol o odvolaní rozhodnúť.

Odmietnutím dôkazu znaleckého posudku z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých a psychológia sexuality, predloženého až v odvolacom konaní, podľa názoru krajského súdu v prvom rade nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pretože obžalovaný mal možnosť počas celého trestného konania ako pred okresným súdom, tak aj pred krajským súdom (spisový materiál bol s odvolaním predložený krajskému súdu 11.5.2020 a do dňa rozhodnutia odvolacieho súdu bol termín verejného zasadnutia opakovane zrušený a posúvaný práve pre ospravedlnenia obžalovaného) dať vypracovať a predložiť akýkoľvek znalecký posudok. Okolnosťou podstatnou pre rozhodnutie odvolacieho súdu o odmietnutí dôkazu však je skutkový stav preukázaný už skôr vykonanými dôkazmi, vrátane namietaného posudku znalkyne PhDr. Navrátilovej.

Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou obžalovaného spochybňujúcou objektivitu znaleckého posudku a výpoveď znalkyne PhDr. Navrátilovej, pričom aj z judikatúry vyplýva, že znalecký posudok nemožno bez ďalšieho odmietnuť iba preto, že znalec podľa názoru obhajoby nad rámec svojho oprávnenia a v rozpore s Trestným poriadkom hodnotí vo svojom posudku niektoré dôkazy, alebo rieši právne otázky. Skutočnosť, že znalec zaujme vo svojom posudku stanovisko aj k otázke, ktorej zodpovedanie prislúcha výhradne súdu, nerobí tento posudok celkom nepoužiteľným, pokiaľ obsahuje odborné poznatky a zistenia, z ktorých znalec také závery urobil a ktoré súčasne umožňujú súdu, aby si totožný alebo iný záver o takej otázke urobil sám (R 82/2001). V uvedenej veci znalkyňa podľa názoru odvolacieho súdu vypracovala znalecký posudok v takom rozsahu, aby súd mohol zodpovedne posúdiť, z ktorých zistení v posudku znalec vychádzal, akou cestou k týmto zisteniam dospel a na základe akých úvah dospel k svojmu záveru. Znalec by sa mal vyvarovať nahrádzania činnosti súdu či orgánov činných v trestnom konaní a súd by sa mal vyvarovať nekritického preberania záverov znaleckých posudkov. Predmetný znalecký posudok bol hodnotený ako jeden a nie jediný z usvedčujúcich dôkazov. Platí, že ak znalec sa v znaleckom posudku vyjadří k právnym otázkam, nemusí to robiť celý znalecký posudok nepoužiteľným, nakoľko použiteľná je tá časť, kde právne otázky nerieši, ale sa výhradne zaoberá riešením odborných otázok (R 61/2003).

Je opätovne potrebné poukázať na zásadu voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Tr. por.), ktorej materiálным dôsledkom je okrem iného aj skutočnosť, že žiaden dôkaz nemá zákonom predpísanú „silu“ čo do presvedčivosti a významu, pričom rovnako tak nemá žiaden dôkaz osobitný a svojim spôsobom špeciálny význam.

Krajský súd sa nestotožňuje ani so všeobecnou odvolacou námietkou obžalovaného, že trestné konanie bolo vedené tendenčne a bolo zamerané jednostranne na preukazovanie toho, že obžalovaný nehovorí pravdu. Oboznámením sa s obsahom spisového materiálu, vedeným vyšetrovaním a dokazovaním vykonaným pred súdom prvého stupňa, krajský súd dospel k záveru o dôslednom rešpektovaní jednej zo základných zásad trestného konania v priebehu vedeného trestného konania podľa § 2 ods. 10 Tr. por. Podľa tohto zákonného ustanovenia orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutia. Ohľadne takéhoto záveru o dôslednom postupe podľa citovaného zákonného ustanovenia krajský súd poukazuje na akceptovanie viacerých dôkazných návrhov obžalovaného

v rámci vedeného trestného konania (výsluchy svedkov, znalcov, predkladanie listinných dôkazov). Súčasne sám obžalovaný v rámci odvolania poukazuje na viaceré dôkazy, ktoré vyznievajú v jeho prospech. Krajský súd plniac si svoju prieskumnú povinnosť ďalej konštatuje, že súd prvého stupňa postupoval plne v súlade s ustanovením § 272 ods. 3 Tr. por., keď odmietol dôkazný návrh obžalovaného na príbratie znaleckého ústavu na preverenie znaleckého posudku z odboru písomoznalctvo, ako aj oboznámením listinných dôkazov: Dohoda o zmene a doplnku územného plánu mesta Čadca, LV č. XXXXX, k.ú. A., LV č. XXXX, XXXX, k.ú. X. Q. J., hodnotenie osoby obžalovaného zo dňa 22.3.2017 od H. J., vyjadrenie detskej lekárky MUDr. J. z 23.3.2017 k osobe obžalovaného. V tomto smere krajský súd odkazuje na dôvody uvedené súdom prvého stupňa na str. 62 napadnutého rozsudku, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje a na doplnenie uvádza, že nevyhovenie návrhu na doplnenie dokazovania príbratím Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline nevyvolalo pre obžalovaného negatívne ovplyvnenie práva na spravodlivý súdny proces (vo všeobecnosti) a práva na obhajobu (špeciálne).

V súvislosti s odmietnutím dôkazných návrhov obžalovaného, krajský súd považuje za potrebné dať obžalovanému do pozornosti nasledovné: Právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.) a zákonný postup pre reakciu orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť. Za porušenie práva na obhajobu teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Tr. por. a zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a procesne (rozhodnutím súdu) podložené zamietnutie dôkazných návrhov obžalovaného nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu.

Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Tr. por., § 2 ods. 10 Tr. por., § 2 ods. 11 Tr. por.) a napokon nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Tr. por.) alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Tr. por.).

Krajský súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou prokurátora, ktorou žiadal, aby súd prihliadol k príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., teda, že obžalovaný spáchal viac trestných činov. Ak je totiž obžalovanému ukladaný trest odňatia slobody za použitia § 41 ods. 2 Tr. zák., pri ktorom sa zvyšuje horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu, krajský súd dospel k záveru, že pri ukladaní trestu nie je možné prihliadnuť na príťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák., nakoľko kvalifikačný znak „spáchania viacerých trestných činov“ už je odzrkadlený v použitom sprísňujúcom ustanovení § 41 ods. 2 Tr. zák. a dvojité pričítanie „spáchania viacerých trestných činov“ obžalovanému by bolo porušením zásady „ne bis in idem“ v jej hmotnoprávnom ponímaní (§ 38 ods. 1. Tr. zák.). Krajský súd sa nestotožnil s názorom prokurátora, že v prípade prevahy príťažujúcich okolností by sa zvyšovala „len“ dolná hranica trestnej sadzby, pričom by sa nejednalo o dvojité pričítanie, keďže v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. sa zvyšuje horná hranica. Nezvratným ostáva fakt, že tá istá okolnosť by bola obžalovanému pričítaná dvakrát, raz v podobe zvýšenia dolnej a raz v podobe zvýšenia hornej hranice. Rovnako sa krajský súd nestotožnil s názorom prokurátora, že na obžalovaného treba pôsobiť prísnejším trestom odňatia slobody, a to s poukazom na skôr uvedené argumenty. Toto stanovisko krajského súdu vychádza aj zo stanoviska trestnoprávneho kolégia NS SR zo 14. júna 2010 sp. zn. Tpj 109/2009 k rozdielnemu výkladu § 37 písm. h/ Tr. zák. v otázke pojmu „viac trestných činov“. Zároveň je uvedené stanovisko aj naďalej v praxi aplikované (napr. rozsudok NS SR 5Tdo 18/2020 z 10.9.2020, uznesenie US SR II. ÚS 189/2019).

Krajský súd s poukazom na uvedené dôvody potom aplikáciou procesných ustanovení upravených v § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por., § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3 za a 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.